Περιοδος 2η,
Νο 94
Μάης 2000
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

ΣΙΑΤΛ - ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ
Αντικαπιταλιστική εκρηξη στην καρδιά του κτήνους
σελ. 6-7

ΤΟΝΥ ΚΛΙΦ
Ο σύντροφος που έχτισε τη γέφυρα με την επαναστατική παράδοση
σελ. 11

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ
Κόψιμο ΑΤΑ
Αύξηση ΦΠΑ
Ιδιωτικοποιήσεις

ΠΕΣΤΕ ΤΟ ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Μετά την αυξήση στις τιμές του νερού, του ηλεκτρισμού, των καυσίμων η κυβέρνηση αποφάσισε αυξηση του ΦΠΑ κατα 2% και αύξηση στα στις άδειες κυκλοφορίας των μηχανοκινήτων οχημάτων.

Χώνει όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη των εργαζομένων την ίδια στιγμή που κάνει δώρα στους επιχειρηματίες. Επιβάλλει τάχα ξανά το 3% του ΚΟΤ στους ξενοδόχους αλλα την ίδια στιγμή τους μειώνει το ΦΠΑ σε 5%, χαρίζοντας τους πολλαπλασια. Ακόμα παραπάνω ξοδεύει 5 - 6 εκατομμύρια για να διοργανώσει μια αντιδραστική φιέστα όπως τα καλλιστεία για διαφημιστικούς λόγους για τον τουρισμό όπως ισχυρίζεται ο Υπουργός Εμπορίου που ανάλαβε σαν ατζέντης των καλλιστείων.

συνέχεια στη σελ. 3

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Η ανισότητα στις πασαρέλλες του καπιταλιμού

Το Υπουργείο Εμπορείου με επικεφαλής τον Υπουργό του Νίκο Ρολάνδη, οργανώνει στις 13 του Μάη, διεθνή καλλιστεία για την ανάδειξη της «Μις Υφήλιος».

Η αντίδραση των κομμάτων και γυναικείων οργανώσεων ήταν απο αδιάφορη έως προκλητική. Στη Βουλή μόνο το ΚΙΣΟΣ ψήφισε ενάντια στο κονδύλι για τα καλλιστεία, ενώ το ΑΚΕΛ τήρησε αποχή τονίζοντας δια του στόματος του βουλευτή του Χριστοδουλίδη ότι το κόμμα τα θεωρεί «τουριστική δραστηριότητα».

Ομως για τήν πλειοψηφία του κόσμου αυτό είναι μια διπλή πρόκληση. Απο την μια είναι τα τεράστια ποσά που θα ξοδευτούν για αυτό το σκοπό ενω υπάρχουν τεράστιες ανάγκες στο τομέα της Υγείας, Παιδείας, τον πολιτισμό, το περιβάλλον. Απο την άλλη είναι ο ίδιος θεσμός των καλιστείων που εξευτελίζει την γυναίκα και την υποβιβάζει σε είδος προς πώληση.

Ο Ρολάνδη δικαιολογώντας την απόφαση του, υπογράμμισε οτι αυτό γίνεται για να επωφεληθεί ο τουρισμός μας, δηλαδή οι ξενοδόχοι. Για τον απλό εργαζόμενο όλη αυτή η φιέστα δεν έχει να προσφέρει τίποτα.

Τα παιδία του θα συνεχίσουν να φοιτούν σε υπεράριθμες τάξεις, σε σχολεία μαμούθ, χωρίς συντήριση και κατάλληλη υποδομή. Θα συνεχίσουν να πεθαίνουν γιατί στα νοσοκομεία δεν υπάρχουν αξωνικοί τομογράφοι ή νευροχειρουγικές μονάδες. Χιλιάδες πρόσφυγες θα συνεχίσουν να ζούν σε αθλιους συνοικισμούς και δεκάδες κόσμος θα σκοτώνεται σε κακοφτιαγμένους δρόμους ή γιατί δεν υπάρχουν σωστές διαβάσεις. Θα συνεχίσουν βασικά να έχουν ενα σωρό ανάγκες που σίγουρα η «τόση ομορφία» που μας κουβαλήθηκε δεν μπορεί να τις κρύψει.

Απο την πορεία των καθηγητών και μαθητών έξω απο τη Βουλή με αίτημα δαπάνες για την Παιδεία

Τα καλλιστεία ειναι ταυτόχρονα και μία χοντροκομένη ιδεολογική επίθεση ενάντια στις γυναίκες. Είναι η διαιώνιση ενός εξεφτελιστικού θεσμού που κρίνει την εμφάνιση της γυναίκας σε επίπεδο κρεοπωλείου: στήθος, μπούτι κλπ.

Παρά την προπαγάνδα των ΜΜΕ η γυναίκα συνεχίζει να θεωρείται εμπόρευμα και σκεύος ηδονής. Μπορεί να μας πλασάρρουν την γυναίκα επιθετική, χειραφετημένη, ανεξάρτητη, να κατακτά τα ψηλότερα επαγγέλματα και αξιώματα αλλά παρ' όλα αυτα δεν παύουν να την κρίνουν από την εμφάνιση της. Η διαφήμιση και η μόδα λειτουργούν συνειδητά και καθημερινά στο να βάλουν τα κριτήρια για το τι σημαίνει πετυχημένη γυναίκα. Γιά να είσαι πετυχημένη πρέπει να έχεις και καλή εμφάνιση. Θεωρούν ότι σήμερα έχουμε όλες τις ευκολίες, ινστιτούτα αδυνατίσματος, πλαστικές, μακιγιάζ, μόδα. Μόνο οι απροσάρμοστες μένουν άσχημες και κακόγουστες και το μόνο που τους αξίζει ειναι να μένουν σπίτι και να πλένουν πιάτα!

Από την άλλη, η σεξουαλικότητα της γυναίκας είναι ξεκομμένη από τις πραγματικές ανθρώπινες σχέσεις. Γίνεται περισσότερο ένα αντικείμενο, ένα εμπόρευμα που πρέπει να καλύπτει τις προδιαγραφές. Για τις γυναίκες το σώμα τους γίνεται το κέντρο της δυνατότητας τους ν' αποκτήσουν σχέση με τους άνδρες και για τους άνδρες η επιτυχία είναι να αποκτήσουν αυτό το σώμα, να το κατακτήσουν, να επιβεβαιωθούν σαν πετυχημένοι. Ικανοποιητική σεξουαλική σχέση είναι τα δύο σώματα τους καί όχι οι σχέσεις δύο ανθρώπων.

Η εικόνα που πάντα έδινε ο καπιταλισμός στην γυναίκα καλά κρατεί παρά τις φαμφάρες για τον 21 αιώνα. Είναι μιά σεξιστική εικόνα. Είναι η ίδια ιδεολογική έπιθεση μιας προηγούμενης εποχής, παιγμένη με περισσότερα εφφέ. Ακόμα χειρότερα όμως είναι η προσπάθεια να νομιμοποιήσουν τις επιθέσεις ενάντια στις γυναίκες προτείνοντας οτι μόνη διέξοδος από την μιζέρια και αφάνεια είναι η ατομική διέξοδος: ένας καλός γάμος, ή μια πετυχημένη καριέρα ή η πουτανιά, να πουλώ την εικόνα του κορμιού ή και το ίδιο μου το κορμί. Η διέξοδος της συλογικής πάλης, του συνδικαλισμού και της πολιτικής προβάλλωνται δύσκολα και αναποτελεσματικά.

Το ζήτημα δεν είναι αν κάποιος έχει την αίσθηση του χιούμορ ή είναι ξενέρωτος. Δεν μας σοκάρει το γυμνό όπως τους ηθικολόγους, αλλά αυτή η «ελευθερία» είναι το ιδεολογικό περιτύλιγμα για χίλιες συντηρητικές επιθέσεις που περιορίζουν τις λιγοστές ελευθερίες και κάνουν τη ζωή μας χειρότερη με ψεύτικα φτιασίδια και πρότυπα.

Η αληθινή ελευθερία κι ομορφιά δεν βρίσκεται στις πασαρέλλες του καπιταλισμού αλλά στους δρόμους της πάλης μαζί με ολόκληρη την εργατική τάξη για μια κοινωνία χώρις διακρίσεις.

Δήμητρα Χριστοδούλου

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΗΡΙΑΣ

Η Εργατική Δημοκρατία μαζί με το κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών έχουν πάρει την πρωτοβουλία και έχουν καλέσει και άλλες οργανώσεις για τη διοργάνωση εκδήλωσης διαμαρτυρίας ενάντια στα καλλιστεία την Παρασκευή 12 Μάη, ωρα 8:00 μμ με συγκέντρωση εξω απο το Ελευθέρια και η ώρα 9:00 μμ συγκέντρωση και εκδήλωση έξω απο το Προεδρικό.

Το συμπόσιο της ΕΔΟΝ

Η επαναπροσέγγιση είναι πολιτική σύγκρουσης με τον εθνικισμό και τις επιλογές της κυβέρνησης

Στις 15 του Απρίλη η ΕΔΟΝ οργάνωσε Συμπόσιο με θέμα «Η επαναπροσέγγιση ως αντίποδας του εθνικισμού» με ομιλητές την καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Κύπρου Σία Αναγνωστοπούλου, τον καθηγητή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Τσιάκαλο και τους Γιαννάκη Κολοκασίδη και Νίκο Κατσουρίδη του ΑΚΕΛ.

Ηταν μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που την παρακολούθησε ενα ακροατήριο κυρίως απο νεολαίους.

Οι ομιλητές απο την μεριά του ΑΚΕΛ επανάλαβαν για άλλη μιά φορά τη θέση του ΑΚΕΛ για την επαναπροσέγγιση. Ο Γ. Κολοκασίδης εξήγησε πως η επαναπροσέγγιση για το ΑΚΕΛ *«είναι συστατικό στοιχείο του αντικατοχικού αγώνα, για αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων, των εποίκων και την επανένωση της Κύπρου»*. Υποστήριξε ακόμη ότι *«η ομοσπονδία είναι κεντρικό στοιχείο της επαναπροσέγγισης»*.

Ολ αυτά στην ουσία είναι οι επιδιώξεις της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης μετά την ήττα του '74. Γι αυτό και η «επαναπροσέγγιση» εμφανίζεται απο το ΑΚΕΛ μόνο μετά το '74, ενώ σήμερα εμφανίζονται σαν οπαδοί της ακόμα και ο Κληρίδης και ο Συναγερμός, το κόμμα που πρόσφερε πολιτική στέγη στους πραξικοπηματίες και τουρκοφάγους εοκατζήδες. Κάτι που επεσήμανε στην ομιλία του και ο Κολοκασίδης λέγοντας ότι *«με χαρά διαπιστώνουμε ότι τα τελευταία χρόνια η επαναπροσέγγιση έγινε συστατικό στοιχείο της επίσημης πολιτικής»*.

Η «επαναπροσέγγιση» όμως δεν μπορεί να είναι μια αντικατοχική πόλιτική. Μπορεί για την πλειοψηφία των ελληνοκυπρίων το '74 να σήμαινε «κατοχή» αλλά για τη συντρηπτική πλειοψηφία των τουρκοκυπρίων σήμαινε «απελευθέρωση». Σήμαινε τερματισμό μιας περιόδου καταπίεσης και σφαγών απο τους ελληνοκύπριους εθνικιστές με την ανοχή και την στήριξη της κυβέρνησης του Μακάριου. Σήμαινε τερματισμό του καθεστώτος μειοψηφίας και των διακρίσεων σε βάρος τους που τους μετέτρεπαν στους μαύρους της Κύπρου.

Δεν μπορούμε να καλούμε τους τουρκοκύπριους σε επαναπροσέγγιση και να θέλουμε να οδηγήσουμε τα πράγματα πίσω σ' αυτή την εποχή Τέτοια επαναπροσέγγιση δεν έχει κανένα αντίκρυσμα για τους τουρκοκύπριους ούτε μπορεί να χτίσει γέφυρες φιλίας και εμπιστοσύνης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών.

Η επαναπροσέγγιση πρέπει να είναι μιά ταξική πόλιτική που ν' αναγνωρίζει ότι το κυπριακό ξεκινά πολύ πιο πρίν απο το '74. Που ν' αναγνωρίζει ότι όσο ευθύνεται ο Ντεκτάς και οι στρατοκράτες της Αγκυρας για τους πολέμους στη Κύπρο άλλο τόσο ευθύνονται η ελληνοκυπριακή αρχουσα τάξη και οι στρατοκράτες της Αθήνας. Μια πολιτική που ν' αναγνωρίζει ότι αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα δεν μπορούν να εγγυηθούν με κανένα τρόπο μια «ειρηνική, δίκαιη και βιώσυμη λύση» του, όπως ισχυρίζονται.

Η επαναπροσέγγιση πρέπει να είναι μια ταξική πολιτική που να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στους υπεύθυνους της δικής μας πλευράς. Για τους ελληνοκύπριους σημαίνει να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στην ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη και την κυβέρνηση της, στα πολεμοκάπηλα σχέδια της και στην προσπάθεια της να επιβάλει στους τουρκοκύπριους τις ελληνοκυπριακές θέσεις και επιδιώξεις, όπως για τους τουρκοκύπριους πρέπει να στρέφεται πρώτα και κύρια ενάντια στον Ντεκτάς και τους στρατοκράτες της Αγκυράς και τις επιδιώξεις τους. Αυτή είναι η επαναπροσέγγιση που είναι πραγματικός αντίποδας του εθνικισμού.

Είναι μιά πολιτική που έπρεπε να την υιοθετήσει και να την προβάλει η αριστερά και πρίν το '74. Η ανάγκη για γέφυρες φιλίας και πολιτική που να κοντράρει τον εθνικισμό ήταν και τότε εξίσου μεγάλη. Μια πολιτική που θα υποστήριζε τα δικαιώματα των τουρκοκυπρίων και ερχόνταν σε σύγκρουση με την επίσημη πολιτική που στόχευε στην αφαίρεση αυτών των δικαιωμάτων ίσως να είχε παίξει καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις που ακολούθησαν. Δυστυχώς και τότε το ΑΚΕΛ ακολούθησε την πολιτική στήριξης της κυβέρνησης και των επιλογών της.

Οι διακηρύξεις για επαναπροσέγγιση είναι κούφια λόγια αν δεν συνοδεύονται με μια πολιτική σύγκρουσης με τις επιλογές της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης. Το ΑΚΕΛ όχι μόνο δεν κάνει κατι τέτοιο σήμερα αλλά αντίθετα χαιρετίζει το γεγονός ότι η «επαναπροσέγγιση» έγινε «συστατικό στοιχείο της επίσημης πολιτικής» της κυβέρνησης και των κομμάτων. Ποιά είναι όμως αυτη η επαναπροσέγγιση; Αυτή των S-300, του Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος, των Τ-80, των πυραύλων και των ελικοπτέρων ή αυτά που έγιναν στη φιέστα των εοκατζήδων στο Ελευθέρια κάτω απο το πανω με το «Ζήτω η Ενωση» και τον όρκο της ΕΟΚΑ που έδωσαν ξανά στην παρουσία του ίδου του Κληρίδη και του Αναστασιάδη που ξεσκίζονται υπέρ της «επαναπροσέγγισης».

Αυτή δεν είναι επαναπροσέγγιση είναι η χρησιμοποίηση της «επαναπροσέγγισης» σαν όπλο ενάντια στην άλλη πλευρά. Δεν είναι μια επαναπροσέγγιση που μπορεί να γίνει αντίποδας του εθνικισμού αλλα μια πολιτική που βάζει τον εθνικισμό απο την πίσω πόρτα και με περισσότερη «αξιοπρέπεια» και αυτοπεποίθηση. Σ΄αυτό το σημείο οδηγεί η πολιτική που βλέπει την «επαναπροσέγγιση σαν συστατικό στοιχείο του αντικατοχικού μας αγώνα».

Δυστυχώς αυτά ελάχιστα απασχόλησαν το Συμπόσιο της ΕΔΟΝ και μόνο μετά απο δικό μας σχόλιο απο το ακροατήριο.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Παίρνει απο τους εργάτες και δίνει στους κεφαλαιοκράτες

Απάντηση με απεργίες

συνεχεια απο σελ.1

Οι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία δεν έχουν να ωφεληθούν τίποτα απο αυτές τις αντιδραστικές φιέστες. Παρά την ήδη τεράστια αύξηση του τουρισμού που υπήρξε τα τελευταία χρόνια οι ξενοδόχοι συνεχίζουν τις απολύσεις, τις παραβιάσεις των συμβάσεων, την επιβολή των προσωπικών συμβολαίων και των υπεργολαβιών.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό το μέτωπο που έχει ανοίξει η κυβέρνηση. Εχει κλείσει το λιμάνι της Λάρνακας και έχουν απολύσει τους λιμενεργάτες και ετοιμάζονται να δώσουν την διαχείρηση του λιμανιού και τις μαρίνας σε ιδιώτες. Για τα αεροδρόμια και τις αερομεταφορές ετοιμάζουν την παραχώρηση τους σε ιδιώτη στρατηγικό επενδυτή και για τις τηλεπικοινωνίες και τα ταχυδρομία έχουν σχέδια για την μετοχοποίηση και το άνοιγμα της αγοράς σε ιδιώτικες εταιρίες. Ηδη έχουν κλείσει το Φιλοξενία ενώ παζαρεύουν για να δώσουν το Χίλτον σε ιδιώτες. Στις Δασικές βιομηχανίες στοχεύουν στο κλείσιμο δύο τμημάτων και την απόλυση 70 εργαζομένων. Στο τομέα της υγείας με το περίφημο ΕΣΥ θέλουν να φορτώσουν το βάρος της δημόσιας υγείας στην πλάτη των εργαζομένων και όπως καταγγέλει η συντεχνία των γιατρών ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες στην ιδιωτικοποίηση της δημόσιας Υγείας.

Απο πάνω έρχεται και αυξάνει τις φορολογίες, κουτσουρεύει την ΑΤΑ, μείωνει τους μισθούς πρόσληψης στην δημόσια υπηρεσία ενω οι συλλογικές συμβάσεις κλείνουν με γελίες αυξήσεις του 1% και 2% και οι εργαζόμενοι βρίσκονται κάτω από την απειλή της ιδιωτικοποίησης και της απόλυσης.

Θα έλεγε κανείς ότι αυτή η κυβέρνηση είναι πολύ ισχυρή για να μπορεί τόσο ξεδιάντροπα να στηρίζει τους καπιταλιστές και να εξαπολύει μια τέτοια κατά μέτωπο επίθεση ενάντια στους εργαζομένους. Δεν είναι καθόλου έτσι τα πράγματα όμως.

Οι κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών δημιούργησαν μιά καλή βάση για μιά ενωτική, ταξική πρωτομαγία που θα μπορούσε να γιορταστεί με μιά 24ωρη απεργία

Αυτή η κυβέρνηση καθημερινά κλονίζεται από το βάρος των αντιδράσεων που δέχεται από τους εργαζόμενους εξαιτίας της πολιτικής που ακολουθά. Εχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο οι συγκρούσεις μέσα στους κόλπους της κυβέρνησης αλλά και στο Συναγερμό που στηρίζει την πολιτική της. Ο μόνος λόγος που μπορεί σήμερα να συνεχίζει αυτή την πολιτική είναι η ανοχή που βρίσκει από την αντιπολύτευση.

Ανοχή και αναμονή

Τα κόμματα της αντιπολύτευσης σύρθηκαν από τις εκκλήσεις της κυβέρνησης για συναινεση και κάθησαν με τον Υπουργό Οικονομικών να παζαρεύουν τις φοροελαφρήνσεις που υπόσχεται η κυβέρνηση σαν δέλεαρ για να μπορέσει να περάσει τις νέες φορολογίες. Φάνηκε μάλιστα να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το πιο κόμμα θα εξασφαλίσει περισσότερα από τον Υπουργό.

Αυτό όμως που ελάχιστες φωνές εντόπισαν είναι ότι η κυβέρνηση έτσι κι'αλιώς έπρεπε να αλλάξει τους συντελεστές του φόρου εισοδήματος. Βαση των συμφωνιών που υπάρχουν με τις συντεχνίες η κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη κάθε τέσσερα με πέντε χρόνια να αναπροσαρμόζει τις κλίμακες του φόρου εισοδήματος ώστε να καλύπτονται οι απώλειες για τους εργαζόμενους από την αύξηση του τιμαρίθμου.

Ειναι κοροϊδία να εμφανίζεται η κυβέρνηση ότι επιστρέφει πίσω 40 με 50 εκατομμύρια, αφού αυτά τα δικαιούνται έτσι κι'αλιώς οι εργαζόμενοι. Ειναι λάθος για τα κόμματα της αντιπολύτευσης να παίζουν σ'αυτή την λογική και να παζαρεύουν το ύψος του ποσού. Από ότι φάνηκε η κυβέρνηση δεν έχει ιδιαίτερο πρόβλημα να παίξει με τους συντελεστές και το ύψος του ποσού ή να υοθετήσει κάποιες από τις προτάσεις των κομμάτων αρκεί να κερδίσει την συναίνεση τους για τις νέες φορολογίες. Γι αυτό και το ΑΚΕΛ παραπονιόταν ότι η κυβέρνηση κλέβει τις δικές του προτάσεις. Αλλωστε είναι γνωστό ότι οι όποιες κουτσουρεμένες ελαφρήνσεις που μπόρει να πάρουν οι εργαζόμενοι πάρα πολύ γρήγορα θα εξανεμιστούν από τις αυξήσεις των τιμών, ενώ οι φορολογίες θα μείνουν και θα αυξάνονται.

Αυτή η ταχτική της ανοχής και της αναμονής από τα κόμματα της αντιπολίτευσης ενθαρρύνει την κυβέρνηση και αποθαρρύνει και απογοητεύει τους εργαζομέμου που περιμένουν από τα κόμματα τους να οργανώσουν την αντίσταση ενάντια στις αντεργατικές επιλογές της κυβέρνησης. Ολη η προηγούμενη περίοδος έδειξε ότι η διάθεση μέσα στους εργαζόμενους υπάρχει και σπρώχνει και πιέζει τα πράγματα στην σύκρουση και όχι στην συναίνεση με την κυβερνητική πολιτική.

Αγώνες

Αυτο εκφράστηκε με κινητοποιήσεις την προηγούμενη περίοδο σε μια σειρά χώρους, απο τους εκαιδευτικούς, τους γιατρούς και τους εργζομένους στα νοσοκομεία, τους εργαζομένους στα ξενοδοχεία, στα λιμάνια, στις Δασικες βιομηχανίες, στην δημόσια υπηρεσία.

Αυτή η διάθεση είναι που δημιουργεί τη δυναμική για ευρήτερες συσπειρώσεις μέσα στους εργαζομένους και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Για την ΑΤΑ, για τις ιδιωτικοποιήσεις, τις φορολογίες, για την εκπαίδευση. Φέτος μάλιστα ίσως μετά από αρκετά χρόνια η Πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις ήταν η ευκαιρία να ξεφύγουμε από τις γνωστές επετειακές εκδηλώσεις και να γίνουν η αφετερία για μαζικές απεργίες που να ενώσουν όλους τους εργαζόμενους και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις σε ένα κοινό αντικυβερνητικό μέτωπο. Η δυναμική υπήρχε και εκφράστηκε. Δυστυχώς όμως οι επιλογές των ηγεσιών των συνδικαλιστικών οργανώσεων δεν οδηγούν σε αυτή την ποοπτική.

Η ΠΕΟ σαν η μεγαλήτερη συνδικαλιστική οργνώση, που συγκεντρώνει πάνω της τις μεγαλήτερες προσδοκίες, έπρεπε και μπορούσε να πάρει την πρωτοβουλία να πιέσει και τις άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις για κοινές και μαζικές πρωτομαγίατικες εκδηλώσεις. Τα προηγούμενα χρόνια πρόβαλλε το σύνθημα ότι η «πρωτομαγιά δεν είναι αργία - είναι απεργία». Φέτος που χρειάστηκε να εφαρμόσει αυτό το σύνθημα δεν το έκανε. Αντί να καλέσει τις άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις για να κηρύξουν μια κοινή μέρα 24ωρη απεργία και να γιορτάσουν την Πρωτομαγία προτίμησε τις νυχτερινές πορείες και συναυλίες.

Αν όμως οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων φαίνεται να πηγαίνουν αλλού από έκει που τις σπρώχνει η διάθεση των εργαζομένων, η δυνατότητα του συντονισμού και της οργάνωσης των αγώνων από τα κατώ, από πρωτοβουλίες των ίδιων των εργαζομένων είναι πραγματική. Σε αυτή την προοπτική είναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία και καλεί όσους πιστεύουν σ'αυτή την προοπτική να ενώσουν τις δυνάμεις τους μαζί μας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Η Εργατική Δημοκρατία είναι μια οργάνωση που δεν εχει άλλους πόρους παρά μόνο τις συνδρομές των μελων, των υποστηριχτών και των φίλων της. Για αλλη μια φορά καταφεύγουμε σε σας για οικονομική στήριξη για να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στα καθήκοντα που μας βάζει η περίοδος.

Σε μιά εποχή που οι επιθέσεις της κυβέρνησης και των εργοδοτών εναντια στις εργατικές καταχτήσεις φουντώνουν, η ύπαρξη μιας φωνής που να στηρίζει χωρίς ενδιασμούς και αμφιταλαντεύσεις τους αγώνες της εργατικής τάξης είναι πολύ σημαντική.

Σε μια εποχή που τα παζάρια για το Κυπριακό εντείνονται η ύπαρξη μιας διεθνιστικής οργάνωσης που να προβάλλει την ταξική ενότητα και αλληλεγγύη των εργατών έχει πολύ μεγάλη σημασία.

Σε μια εποχή που τα ρατσιστικά κηρύγματα μας κατακλίζουν απο όλες τις πλευρές η ύπαρξη μιας οργάνωσης που στέκει με συνέπεια στο πλευρό των ξένων, των μεταναστών και κοντράρει το ρατσισμό είναι πολύ σημαντική.

Για να μπορούμε να παίζουμε αυτό το ρόλο είναι απαραίτητη και η δική σας βοήθεια, ηθική αλλα και ηλική. Γι αυτό την επόμενη φορά που θα σας πλησιάσει κάποιος σύντροφος με κουπόνια οικονομικής ενίσχυσης μην διστάσεται να δώσετε απλώχερα.

Είμαστε σίγουροι ότι και αυτή τη φορά θα μας βοηθήσετε να καλύψουμε το στόχο μας. Ηδη έχουν μαζευτεί 417 λίρες απο εισφορές συντρόφων, στο πούλημα της εφημερίδας και απο τα ψηφίσματα στις εξορμήσεις μας.

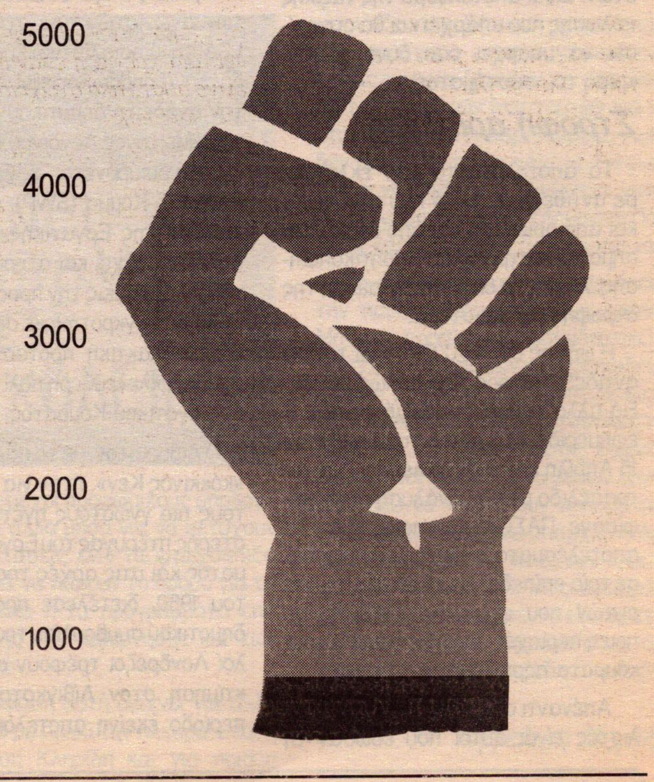

ΕΛΛΑΔΑ: μετά τις εκλογές

Οι πιο πολλοί αναλυτές και σχολιαστές των εκλογικών αποτελεσμάτων έσπευσαν να βγάλουν το συμπέρασμα ότι ο "μεγάλος κερδισμένος" αυτών των εκλογών ήταν ο "δικομματισμός".

Η θεωρία του "δικομματισμού" θεωρεί την εργατική τάξη ένα παθητικό αποδέκτη, ένα απλό πιόνι στις στρατηγικές των κομμάτων. Ομως η εικόνα αυτή δεν ταιριάζει με την πραγματικότητα: Χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι ήρθαν σε σύγκρουση με την κυβέρνηση Σημίτη σε πραγματικά θαυμάσιους αγώνες, όπως οι μαθητικές καταλήψεις και τα αντιπολεμικά συλλαλητήρια. Θα ήταν ανόητο να πιστεύει κανείς ότι όλα αυτά έγιναν μόνο από τη μειοψηφία που δεν ψήφισε τα δύο μεγάλα κόμματα.

Επίσης η θεωρία του "δικομματισμού" θεωρεί και το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, ίδια και όμοια κατασκευάσματα της άρχουσας τάξης. Ετσι παρουσιάζει την άρχουσα τάξη παντοδύναμη και το 90% του πληθυσμού να επικροτεί τη λιτότητα. Ούτε βέβαια αυτό ισχύει.

Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Νέα Δημοκρατία που αυτή αφορά την σχέση τους με την εργατική τάξη. Η Νέα Δημοκρατία είναι ο παραδοσιακός εκφραστής της ελληνικής άρχουσας τάξης με μια ανοιχτή τοποθέτηση υπέρ του καπιταλισμού. Το ΠΑΣΟΚ δημιουργήθηκε όπως όλα τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα με την υπόσχεση της αλλαγής της κοινωνίας και στηρίζεται πάνω στην οργανωμένη εργατική τάξη.

Ετσι ακόμα και όταν η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχει φτάσει να ακολουθεί πολιτική δυσδιάκριτη από αυτήν της Νέας Δημοκρατίας, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι, χρησιμοποιούν ξανά το ΠΑΣΟΚ στις κάλπες, για να στείλουν το μήνυμα ενάντια στην αγορά και υπέρ μιας πολιτικής για τους ανθρώπους. Αναγκάζουν το Σημίτη να μιλήσει ξανά για ξεπερασμένες γι' αυτόν έννοιες, όπως η "κοινωνική αλληλεγγύη".

Η θεωρία του "δικομματισμού" χάνει αυτές τις απλές διαφορές. Κόβει κάθε δυνατότητα στην Αριστερά να κερδίσει την βάση του ΠΑΣΟΚ όταν η ηγεσία του θα σπάσει για ακόμα μια φορά τις υποσχέσεις της. Κόβει κάθε δυνατότητα στην Αριστερά να δει ότι η πόλωση ανάμεσα στα δύο μεγάλα κόμματα στις εκλογές δεν είναι ένα τεχνητό κόλπο των καπιταλιστών. Είναι αποτέλεσμα της ταξικής πόλωσης που υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει όσο δυναμώνει η κρίση του συστήματος.

Στροφή αριστερά

Τα αποτελέσματα των εκλογών, σε αντίθεση με αυτό που ακούγεται και από αριστερά και από δεξιά, δεν σημαίνουν στροφή συντηρητικοποίησης. Αντίθετα είναι επιβεβαίωση της στροφής στ΄ αριστερά.

Η ψήφος στο ΠΑΣΟΚ είναι ταξικά αντιδεξιά ψήφος. Όχι απλώς αντιδεξιά αλλά ταξικά αντιδεξιά ψήφος. Η εφημερίδα «Τα Νέα » του Σαββάτου 15 Απρίλη είχαν δημοσιεύσει ένα τετρασέλιδο με την ανάλυση ποιοι ψηφίσανε ΠΑΣΟΚ και ποιοι Ν.Δ. Τα αποτελέσματα είναι χαρακτηριστικά σε τρία επίπεδα; Η ταξική προέλευση αυτών που ψηφίσανε ΠΑΣΟΚ, σε ποιες περιοχές ανέβηκε και από ποια κόμματα πήρε δύναμη.

Απέναντι στις ιδέες ότι οι καπιταλιστές είναι αυτοί που έδωσαν τη νίκη στο ΠΑΣΟΚ και οι εργάτες ήταν αδιάφοροι ή ενσωματωμένοι, η έρευνα δείχνει: οι επιχειρηματίες ψήφισαν, 34% ΠΑΣΟΚ, 52,6% Ν.Δ. Μισθωτοί του δημόσιου τομέα, 49,4% ΠΑΣΟΚ, 35,8% Ν.Δ. Μισθωτοί του ιδιωτικού τομέα, 47% ΠΑΣΟΚ, 35,8% Ν.Δ. Άνεργοι που δούλευαν πριν, 42% ΠΑΣΟΚ, 39% Ν.Δ. Αντίθετα, άνεργοι που δεν έχουν δουλέψει, χωρίς την εμπειρία του συνδικάτου, εξατομικοποιημένοι, ψήφισαν στην πλειοψηφία Ν.Δ. Νεολαία, απέναντι στις απόψεις πως η νεολαία στρέφεται δεξιά, φοιτητές, σπουδαστές 44,6% ΠΑΣΟΚ, 42,7%Ν.Δ. Ηλικία 18 — 24, που περιέχει την καινούργια ψήφο, 43,1% ΠΑΣΟΚ, 41,5% Ν.Δ.

Εργατικές κινητοποιήσεις σαν της Ιονικής θα βρεί μπροστά του ο Σημίτης όταν αρχίσει να αθετεί τις υποσχέσεις του

Σε σχέση με τις περιοχές και σε σύγκριση με τις εκλογές του 1996, πού ανέβασε το ΠΑΣΟΚ τα ποσοστά του. Τα ποσοστά του ΠΑΣΟΚ στις δυτικές συνοικίες, εκεί που μένουν τα οργανωμένα κομμάτια των εργατών, πλησιάζουν όχι την δύναμη του '81 αλλά την δύναμη του '85.

Τα ποσοστά που πήρε από τα αριστερά κόμματα - ΣΥΝ 20%, ΚΚΕ 6,3%, ΔΗΚΚΙ 29,3% - δείχνουν ακριβώς ότι ψηφίστηκε από τα πιο οργανωμένα, συνδικαλισμένα, συνειδητοποιημένα κομμάτια.

Καμιά πίστωσηΈνα άλλο ζήτημα που ανοίγεται είναι κατά πόσο η εργατική τάξη με την ψήφο της στο ΠΑΣΟΚ αποδέχεται τις επιλογές της κυβέρνησης Σημίτη, με τις οποίες συγκρούστηκε την προηγούμενη περίοδο;

Όταν ο Σημίτης άρχιζε την προεκλογική του καμπάνια κυριαρχούσαν οι δείκτες, η ΟΝΕ, οι επιτυχίες του Χρηματιστηρίου και των καπιταλιστών. Όμως πολύ γρήγορα, η αριστερή διάθεση του κόσμου έστειλε στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ το ίδιο μήνυμα — που στέλλει συνέχεια τα τελευταία τέσσερα χρόνια - δεν θέλουμε αστυνομοκρατία, δεν θέλουμε πόλεμο, ούτε κόμματα του χρηματιστηρίου, θέλουμε δουλειές, καλύτερους μισθούς, κοινωνικές παροχές, δημόσια Υγεία και Παιδεία.

Τότε στράφηκε προς τα εκεί που φυσούσε ο άνεμος, προς τα αριστερά που κοίταζε και ένα σημαντικό κομμάτι του κόσμου, γιατί κατάλαβε ότι διαφορετικά θα έχανε τις εκλογές.

Όλα τα δεξιά ιδεολογήματα μπήκαν στην άκρη. Ο Σημίτης θυμήθηκε το κράτος πρόνοιας και κοινωνικής δικαιοσύνης, που μέχρι τότε όχι απλώς το είχε θάψει αλλά ήταν αυτός που είχε συγκρουστεί μαζί του. Αναγκάστηκε να μιλήσει για το χάος που φέρνει η οικονομία της αγοράς. Κατήγγειλε την Ν.Δ. σαν το κόμμα της αγοράς ενώ αναφέρθηκε στο ΠΑΣΟΚ σαν το κόμμα του Προγραμματισμού.

Όμως δεν σημαίνει ότι ο Σημίτης έχει κερδίσει πολιτικά ή ιδεολογικά όλο αυτόν τον κόσμο, ο οποίος του έδωσε την ψήφο του. Αυτός ο κόσμος που χάρισε την νίκη στο ΠΑΣΟΚ είναι ο ίδιος που συγκρούστηκε με τον Σημίτη και μάλιστα όχι μόνο συνδικαλιστικά αλλά και πολιτικά.

Η σύγκρουση με όλα τα ζητήματα (του πολέμου, περικοπών, της αγοράς) εκφράζει την αντικαπιταλιστική διάθεση που υπήρχε και εξακολουθεί να υπάρχει μέσα σε ένα ολόκληρο κομμάτι κόσμου, την οποία πολύ σύντομα θα ξαναβρεί μπροστά του όταν αρχίσει να σπάζει μια — μια τις προεκλογικές του υποσχέσεις.

ΛΟΝΔΙΝΟ: Οι δημαρχιακές εκλογές και η απαράδεκτη στάση του ΑΚΕΛ Βρετανίας

Καθώς σύρονται οι γραμμές αυτές, μόνο μερικές μέρες απομένουν για τις δημαρχιακές εκλογές στο Λονδίνο. Αυτό που είναι καθαρό είναι πως, ο Κεν Λίβιγκστον, πρόκειται να κερδίσει με συντριπτική διαφορά τον Φρανκ Ντόπσον, τον «εκσυγχρονιστή» συνεργάτη του Τόνι Μπλερ.

Εξίσου φανερό είναι πως το δίκτυο των αγωνιστών που στηρίζουν την LSA, τη «Σοσιαλιστική Συμμαχία Λονδίνου» (London Socialist Alliance), για την ανάδειξη δημοτικού συμβουλίου του «Μείζονος Λονδίνου» (GLC) ολοένα και διευρύνεται. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP), αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας, συμμετέχει και στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις την προσπάθεια της LSA που συγκροτήθηκε σαν η αριστερή εναλλακτική πρόταση απέναντι στη νεοφιλελεύθερη πολιτική του Νέου Εργατικού Κόμματος.

Ο Λίβιγκστον, με το παρατσούκλι ο «κόκκινος Κεν», ήταν για χρόνια από τους πιο γνωστούς ηγέτες της αριστερής πτέρυγας του Εργατικού Κόμματος και στις αρχές της δεκαετίας του 1980, διετέλεσε πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου του GLC. Πολλοί Λονδρέζοι τρέφουν από τότε εκτίμηση στον Λίβιγκστον που την περίοδο εκείνη αποτελούσε αγκάθι στην πολιτική της Θάτσερ η οποία κατάργησε το GLC. Η αντίθεσή του στην ιδιωτικοποίηση του υπόγειου σιδηροδρόμου του Λονδίνου έχει αναδειχθεί σε κεντρικό ζήτημα ενάντια στην κυβέρνηση Μπλερ. Γι' αυτό και ο Λίβιγκστον ήταν από την αρχή ο δημοφιλέστερος υποψήφιος της βάσης του Εργατικού Κόμματος και των Συνδικάτων, παίρνοντας 75.000 ψήφους στις εσωκομματικές εκλογές για το χρίσμα του υποψήφιου για την δημαρχία σε αντίθεση με τις 22.000 ψήφους που πήρε ο Ντόπσον. Ο "εκσυγχρονιστής" Μπλερ και οι όμοιοί του μαγείρεψαν με τέτοιο τρόπο το καταστατικό, ώστε, οι ψήφοι των έμπιστών τους βουλευτών και δημοτικών συμβούλων, να δώσουν το χρίσμα στον Φρανκ Ντόπσον με αποτέλεσμα ο Λίβιγκστον να κατεβεί σαν ανεξάρτητος υποψήφιος.

Ο Ντόπσον είναι κάθε άλλο παρά δημοφιλής. Ήταν, παλαιότερα, υπουργός Υγείας στην κυβέρνηση Μπλερ που στα μάτια χιλιάδων εργατών είναι συνυπεύθυνος για την θλιβερή κατάντια του Εθνικού Σχεδίου Υγείας: οι αλλεπάλληλες περικοπές έχουν αφήσει τα νοσοκομεία χωρίς κρεβάτια, γιατρούς, νοσηλευτές, χωρίς μηχανήματα και φάρμακα.

Ο Ντόπσον έχει ελάχιστους φίλους. Ένας από αυτούς είναι το παράρτημα του ΑΚΕΛ στη Βρετανία. Το ΑΚΕΛ Βρετανίας, τάχθηκε (με πλειοψηφία 19 -11) υπέρ της υποψηφιότητας του Ντόπσον και η εφημερίδα «Παροικιακή Χαραυγή» χρησιμοποιείται σαν προπαγανδιστική φυλλάδα του Μπλερ. Πριν από αυτή την απόφαση του ΑΚΕΛ, η «Παροικιακή», δημοσίευσε ένα άρθρο υπέρ του Λίβιγκστον. Ένα παρόμοιο άρθρο εμφανίστηκε και στην «Χαραυγή» (Κύπρος). Προς πίστωσή τους πολλοί, αν όχι η πλειοψηφία των μελών του ΑΚΕΛ Βρετανίας και οι αναγνώστες της «Παροικιακής», τάσσονται υπέρ του Λίβιγκστον, γεγονός που αποδεικνύει ότι το ΑΚΕΛ δυσκολεύτηκε να περάσει μια τόσο αντιδημοτική απόφαση.

Είναι φανερό ότι υπάρχουν τεράστιες πολιτικές αντιθέσεις μέσα στο ΑΚΕΛ Βρετανίας που στο Λονδίνο παίρνουν διαστάσεις κρίσης. Πολλά από τα μέλη της ηγεσίας της οργάνωσης, αν και δεν είναι έμμισθοι (όπως συμβαίνει με το ΑΚΕΛ στην Κύπρο), είναι επιχειρηματίες που δεν έχουν καμιά επαφή με την καθημερινή ζωή των εργαζομένων της παροικίας. Γι' αυτό και αγνοούν την σημασία του υπόγειου, το κύριο μεταφορικό μέσο στο Λονδίνο, αφού ελάχιστοι από αυτούς το χρησιμοποιούν. Η σοφιστεία που χρησιμοποίησε η ηγεσία του ΑΚΕΛ Βρετανίας για να στηρίξει τον Ντόπσον ήταν, ότι, «είναι καλός για την υπόθεση της Κύπρου». Μια σκέτη ανοησία, αφού και οι δύο υποψήφιοι, Ντόπσον και Λίβιγκστον, διακηρύσσουν εξίσου αυτά που οι «ηγέτες» της παροικίας θέλουν ν' ακούσουν.

Η σημερινή πολιτική κατεύθυνση και το μέλλον του ΑΚΕΛ Βρετανίας διαγράφεται σκοτεινό. Η υποστήριξη του Ντόπσον δεν φανερώνει μόνο μεγάλο πολιτικό καιροσκοπισμό, αλλά, η συρρίκνωση, ο γηρασμός και η αδιαφορία των μελών έχει δημιουργήσει ένα κλίμα απογοήτευσης μέσα στο κόμμα. Ταυτόχρονα, διεξάγεται σκληρή εσωτερική διαμάχη για τον έλεγχο της «Παροικιακής», που αποτελεί μια επικερδή εμπορική επιχείρηση με σημαντικό εισόδημα από τις διαφημίσεις. Για τον λόγο αυτό στάλθηκε αντιπρόσωπος της Επιτροπής Ελέγχου από το ΑΚΕΛ (Κύπρου) να διερευνήσει το τι συμβαίνει μέσα στο ΑΚΕΛ Βρετανίας. Παρόλο που η συγκεκριμένη διαμάχη φαίνεται να μην έχει πολιτική βάση, εκείνοι που μέσα στο ΑΚΕΛ ψήφισαν υπέρ του Λίβιγκστον ίσως αποτελέσουν μια αντιπολιτευτική εστία που να οδηγήσει το ΑΚΕΛ Βρετανίας πιο κοντά στους αγώνες και στις πραγματικότητες της ζωής στο Λονδίνο. Όμως οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο είναι πολύ αμυδρές.

Πρόδρομος Παναγιωτόπουλος
(Πανεπιστήμιο Ουαλίας)
Swansea, Βρετανία

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Μαζικό συλλαλητήριο ενάντια στον Μιλόσεβιτς

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν την Παρασκευή 14 Απρίλη στο Βελιγράδι, φωνάζοντας ξανά και ξανά "Κάτω ο Μιλόσεβιτς". Τη συγκέντρωση μια από τις μεγαλύτερες στην ιστορία της Γιουγκοσλαβίας, κάλεσαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης. Ο κόσμος συνέρεε από παντού. 200 περίπου φοιτητές της αντικυβερνητικής οργάνωση Οτπορ (Αντίσταση) βάδισαν 80 χιλιόμετρα από το Νόβι-Σαντ στο Βελιγράδι για να συμμετάσχουν στο συλλαλητήριο.

Πολλοί άλλοι δεν τα κατάφεραν να φτάσουν γιατί η αστυνομία είχε κλείσει αρκετές αρτηρίες και έστελνε πίσω τα πούλμαν που μετέφεραν τον κόσμο από άλλες πόλεις. Η αστυνομία απέκλεισε όλους τους δρόμους που οδηγούν στο πλούσιο προάστιο Ντέντιντζε, όπου μένει - κανείς δεν ξέρει που ακριβώς - ο Μιλόσεβιτς. Το ανεξάρτητο κανάλι Στούντιο Β που κάλυπτε τη συγκέντρωση σταμάτησε να εκπέμπει σε πολλά μέρη της Σερβίας. Τα κρατικά κανάλια πρόβαλαν πειρατικές κόπιες της τελευταίας ταινίας του Τζέιμς Μποντ και το βραβευμένο με Οσκαρ "Αμέρικαν Μπιούτι"! Ομως τίποτε δεν μπόρεσε να κρατήσει τον κόσμο στο σπίτι.

Το συλλαλητήριο καλέστηκε από τον Ντράσκοβιτς, τον Τζίντζιτς και τους άλλους ηγέτες της αντιπολίτευσης, κάτω από την τεράστια πίεση του κόσμου που θέλει κοινή δράση για να πέσει ο Μιλόσεβιτς. Τι είδους πίεση; Τις περισσότερες ζητωκραυγές κέρδισε η ομιλία του προέδρου της Λίγκας των Σοσιαλδημοκρατών στην Βοϊβοντίνα Νέναντ Τσάνακ και είναι ενδεικτική του κλίματος:

"Δεν ξέρουμε που είναι ο Μιλόσεβιτς. Κρύβεται στο καταφύγιό του, ενώ όλα τα παιδιά που πήγαν με το όπλο να υπερασπίσουν την ιδέα της πατρίδας είναι φτωχοί, κατεστραμμένοι, χωρίς δουλειά περιμένοντας κάτι να γίνει...Τίποτα δεν θα γίνει εν δεν σηκώσουμε τη γροθιά ψηλά. Δεν θα σε δικάσει η Χάγη, Σλόμποντον Μιλόσεβιτς, εμείς θα σε δικάσουμε, εμείς και κανένας άλλος! Πιστεύω στις εκλογές, αλλά τι ωφελούν οι εκλογές, όταν συλλαμβάνουν τους εκλεγμένους; Αν πέσεις ποτέ στη θέληση του λαού, ο λαός θα σε δικάσει και θα ανεβούμε από εδώ στο όμορφό σου προάστιο στον λόφο Ντέντιτζε και θα βγάλουμε το κάθαρμα από το καταφύγιο και θα τον κρεμάσουμε, εδώ ακριβώς, θα τον κρεμάσουμε"!

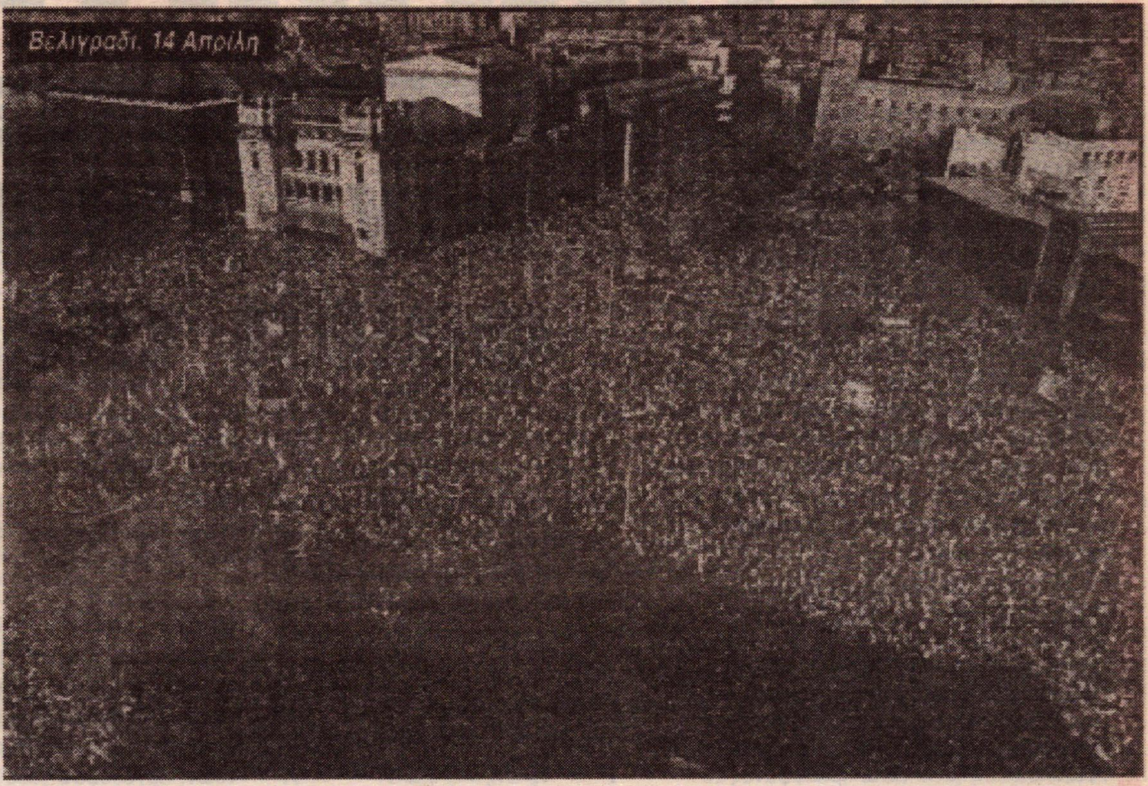

Η ομιλία έκλεισε μέσα σε ιαχές "Κάτω ο Μιλόσεβιτς". Σύμφωνα με δημοσκόπηση του Ινστιτούτου Κοινωνικών Επιστημών, πάνω από 70% του πληθυσμού στη Σερβία δεν θέλει τον Μιλόσεβιτς, ενώ ικανοποιημένο από την πολιτική του δηλώνει το 19%. Περίπου οι μισοί πιστεύουν ότι ο Μιλόσεβιτς δεν πρόκειται να πέσει ειρηνικά. *"Ημουν υπάλληλος, αλλά τώρα πουλάω παγωτά για να ζήσω τα παιδιά μου"* λεει μια διαδηλώτρια. *"Δεν πιστεύω ότι αυτό το συλλαλητήριο θα κάνει μεγάλη διαφορά. Αλλά τα πράγματα σίγουρα θα αλλάξουν"*.

Ισραήλ: το κράτος τρομοκράτης

Τον περασμένο μήνα το Ισραήλ απελευθέρωσε 13 Λιβανέζους φυλακισμένους. Η είδηση αυτή από μόνη της δεν θα έκαμνε τον γύρο του κόσμου αν δεν ήταν το γεγονός ότι οι αποφυλακισθέντες κρατούνταν σαν όμηροι από το Ισραήλ τα τελευταία 10 χρόνια, χωρίς δίκη.

Το 1982 το Ισραήλ κατέλαβε το Νότιο Λίβανο και για 3 χρόνια μετέτρεψε την περιοχή σε ζώνη ασφαλείας. Οι 13 Λιβανέζοι που αποφυλακίσθηκαν είχαν συλληφθεί το 1986, μερικοί από αυτούς ήταν μόλις 17 χρονών. Καταδικάστηκαν από στρατοδικείο, όμως κρατήθηκαν στη φυλακή και μετά τη λήξη της ποινής τους. Για 10 χρόνια κρατούνταν όμηροι επειδή υπήρχαν 4 ισραηλινοί στρατιώτες αγνοούμενοι. Τελικά το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ διέταξε την απελευθέρωσή τους.

Μέσα από αυτή την υπόθεση εγείρονται δυο σημαντικά ζητήματα. Πρώτον, πως επιτράπηκε μια τέτοια τρομοκρατική ενέργεια, ένα κράτος να κρατά ομήρους για 10 χρόνια και δεύτερον γιατί καμιά χώρα δεν ανέλαβε την πρωτοβουλία ή δράση για να εμποδίσει αυτή την ενέργεια.

Το 1999 δυο Ισραηλινοί πράκτορες είχαν συλληφθεί στο Ζύγι και καταδικάστηκαν σε φυλάκιση για κατασκοπία. Μετά από πιέσεις της ισραηλινής κυβέρνησης, η κυβέρνηση Κληρίδη τους έδωσε χάρη και αποφυλακίστηκαν. Την ίδια στιγμή που αθώοι άνθρωποι κρατούνταν σαν όμηροι και χωρίς δίκη σάπιζαν στις ισραηλινές φυλακές. Η εξήγηση δεν είναι και τόσο δύσκολη. Το Ισραήλ είναι μια υπερδύναμη της περιοχής με τον ισχυρότερο στρατό στην Μ. Ανατολή ακόμα και χωρίς το πυρηνικό του οπλοστάσιο. Με την υποστήριξη των ΗΠΑ είναι ο πράκτορας του ιμπεριαλισμού και λειτουργεί σαν ο χωροφύλακας της περιοχής για την προστασία των συμφερόντων των ΗΠΑ. Γι' αυτό του τον ρόλο, διάφορες άρχουσες τάξεις της περιοχής, ανάμεσα τους και η Κυπριακή Δημοκρατία, επιδιώκουν την συμμαχία ή την διατήρηση «φιλικών σχέσεων» με το Ισραήλ.

Οι εγκληματικές — τρομοκρατικές ενέργειες που διενεργεί το κράτος του Ισραήλ απλά αγνοούνται. Είναι ένα τρομοκρατικό κράτος που δεν του επεβλήθησαν οποιεσδήποτε κυρώσεις από τη «διεθνή κοινότητα». Φανταστείτε τι θα συνέβαινε αν το Ιράκ, η Σερβία, η Κούβα ή η Λιβύη συλλάμβαναν υπηκόους μιας άλλης χώρας σαν όμηρους. Το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ θα ξεκινούσαν βομβαρδισμούς από αέρα και από θάλασσα ενώ τα ΜΜΕ θα αναφέρονταν στην ομηρία σαν πράξη ναζιστικής βαρβαρότητας. Κι όμως στην περίπτωση των Λιβανέζων ομήρων τσιμουδιά.

Τελικά, η ευαισθησία των μεγάλων δυνάμεων για τη δικαιοσύνη περιορίζεται μόνο σε ό,τι εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Οποιος θεωρεί ότι «συμμαχίες» ή «φιλίες» με τους ισχυρούς της περιοχής όπως το Ισραήλ ή τους ισχυρούς του κόσμου όπως τις ΗΠΑ εξυπηρετούν τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων απατάται οικτρά.

Δημήτρης Χατζηδημητρίου

Σώστε τον Μουμία

Πάνω από 650 άνθρωποι παρακολούθησαν την Εκτακτη Εθνική Διάσκεψη για την Σωτηρία του Μουμία Αμπού Τζαμάλ, τον περασμένο μήνα στην Νέα Υόρκη. Η μεγαλύτερη ομάδα απ' αυτούς, 250 άτομα, ήρθαν από την ίδια την Ν.Υόρκη. Ομως εκεί βρέθηκαν ακόμα αγωνιστές από πολλές χώρες όπως Καναδάς, Ιαπωνία, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία και Νορβηγία.

Ο Μουμία Αμπού Τζαμάλ είναι ένας επαναστάτης μαύρος δημοσιογράφος. Τώρα είναι μελλοθάνατος με κατασκευασμένες κατηγορίες για φόνο. Εάν γίνει νέα δίκη οι κατηγορίες εναντίον του θα καταρρεύσουν. Το μόνο που ζητά είναι μια νέα δίκη. Ομως ως τώρα παίρνει αρνητικές απαντήσεις στο αίτημά του και σχεδόν έχει μείνει χωρίς πιθανότητες. "Οι επόμενες 90 μέρες θα είναι πιθανότατα οι πιο κρίσιμες" λεει ο δικηγόρος του Λεν Γουέινγκλας.

Κάποια στιγμή ο Μουμία θα πάει στο δικαστήριο για μια "ακρόαση επανεξέτασης των στοιχείων" από το ομοσπονδιακό περιφερειακό δικαστήριο το οποίο θα αποφασίσει αν η καταδίκη του από το δικαστήριο της πολιτείας πρέπει να αναθεωρηθεί. Μια διαδήλωση οργανώνεται για κείνη την μέρα. *"Οπωσδήποτε πρέπει να είμαστε στην Φιλαδέλφεια τον Απρίλη, οποια στιγμή χρειαστεί"* είπε μια ομιλήτρια στη Διάσκεψη. *"Και λεω ότι πρέπει να είμαστε κατά χιλιάδες. Πρέπει να 'κατεβάσουμε τα ρολά' σ' αυτό το μέρος"*!

Στις 7 Μάη, στην πλατεία Μάντισον Σκουέρ Γκάρντεν στη Νέα Υόρκη, θα γίνει ένα πολύ μαζικό συλλαλητήριο υπέρ του Μουμία. Θα είναι παρόντες μια σειρά από ομιλητές, από την Αντζελα Ντέιβις μέχρι την Γκλόρια Στάινεμ και τον πρώην Ανώτατο Εισαγγελέα Ράμσι Κλαρκ. Η 13η Μάη έχει οριστεί σαν μέρα διαδηλώσεων για τον Μουμία σε διάφορες πόλεις. Αυτή την μέρα είναι η 15η επέτειος από τον βομβαρδισμό των γραφείων του MOVE (μιας ριζοσπαστικής μαύρης οργάνωσης) από την αστυνομία. Ο Μουμία τότε είχε καταγγείλει δημόσια τη σφαγή. Οι μπάτσοι που εκτέλεσαν αυτή την βάρβαρη πράξη έπρεπε να είναι στην φυλακή για φόνο, όχι ο Μουμία.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ

Στις 16 Απρίλη, το πνεύμα του Σηάτλ «μετακόμισε» στην Ουάσιγκτον. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές προσπάθησαν ν' αποκλείσουν το κτίριο που γίνονταν η σύνοδος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ) και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο οι δυο αυτοί οργανισμοί είναι τα σύμβολα του συστήματος της «ελεύθερης αγοράς» που παρά τις υποσχέσεις των διαχειριστών του συνεχίζει να παράγει φτώχεια, δυστυχία και ανέχεια σε τεράστιες ζώνες του πλανήτη, τόσο στον Τρίτο Κόσμο όσο και στις ανεπτυγμένες οικονομικά χώρες.

Τα σύνθήματα που ταρακούνησαν τις "κυριλέ" συνοικίες της πρωτεύουσας των ΗΠΑ ήταν ακόμα πιο ριζοσπαστικά από αυτά που ακούστηκαν στο Σηάτλ. Η αστυνομία της πρωτεύουσας της «μοναδικής υπερδύναμης» αναγκάστηκε να οργανώσει μια τεράστια εκστρατεία καταστολής για να μην πάθει το φιάσκο του Σηάτλ. Είναι πρωτοφανές το σύστημα να χρειάζεται τέτοια αστυνομική κινητοποίηση για να συνεδριάσουν τα όργανά του.

Οι διαδηλώσεις στην Ουάσιγκτον είναι η συνέχεια των διαδηλώσεων στο Σηάτλ ενάντια τότε στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου ΠΟΕ στο τέλος του περασμένου Νοέμβρη.

Είναι δείγμα του κύματος της ριζοσπαστικοποίησης που έχει γεννηθεί και μεγαλώνει με γοργά βήματα στις ΗΠΑ, για πρώτη φορά μετά την έκρηξη της δεκαετίας του '60. Ολο και περισσότεροι από αυτούς που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις, τους νέους, τους εργάτες, τους αγωνιστές για την προστασία του περιβάλλοντος και για τον Τρίτο Κόσμο, καταλαβαίνουν ότι αυτό το σύστημα δεν μπορεί να μπαλωθεί και να μεταρρυθμιστεί σιγά-σιγά αλλά χρειάζεται να γκρεμιστεί ώστε οι ανθρώπινες ανάγκες να πάρουν προτεραιότητα και όχι τα κέρδη των αφεντικών.

Όμως η ίδια ριζοσπαστικοποίηση φουσκώνει παντού, στην Ευρώπη, στην Ασία, στην Αφρική και στη Λατινική Αμερική. Οι εργαζόμενοι και οι νεολαίοι που διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον δεν είναι μόνοι. Είναι οι 800.000 δάσκαλοι, καθηγητές και εργαζόμενοι στα σχολεία στη Γαλλία, που κατέβηκαν σε απεργία τον περασμένο Μάρτη ενάντια στην «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» της κυβέρνησης Ζοσπέν. Οι 100.000 εργαζόμενοι που διαδήλωσαν την 1 Απρίλη στο Μπέρμιγχαμ της Βρετανίας ενάντια στο κλείσιμο της αυτοκινητοβιομηχανίας Rover από την BMW. Είναι οι 10.000 Νοτιοκορεάτες εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας Daewoo που απεργούν ενάντια στον κίνδυνο απολύσεων με την επικείμενη πώληση της εταιρείας στην General Motors και που στα τέλη Απρίλη συγκρούστηκαν άγρια με την αστυνομία. Είναι οι μαζικές κινητοποιήσεις και συγκρούσεις στη Βολιβία με 6 νεκρούς με αφορμή την αύξηση της τιμής του νερού και την κυβέρνηση που επέβαλε κατάσταση πολιορκίας για ν' αντιμετωπίσει την εξέγερση. Ακόμα, είναι το μαζικό κίνημα στη Ζιμπάμπουε με τους καταλήψίες, μαύρους φτωχούς αγρότες και εργάτες γης, των αγροκτημάτων λευκών γαιοκτημόνων.

Όλες αυτές οι εκρήξεις αποτελούν κομμάτι του ίδιου κινήματος της νεολαίας και των εργαζομένων που απλώνεται σε όλο τον κόσμο που έχουν σιχαθεί ένα σύστημα που ζητάει συνέχεια νέες θυσίες για να φουσκώνουν τα κέρδη τους μια χούφτα αρπακτικά. Που υπόσχεται "καλύτερες μέρες" για να φέρει νέες κρίσεις και αστάθεια, πολέμους, ανεργία και φτώχεια και λεει ότι ήρθε πια ο καιρός οι ανάγκες της πλειοψηφίας της κοινωνίας να είναι το κριτήριο και όχι τα κέρδη των πολυεθνικών, των τραπεζιτών και των βιομηχάνων.

Ο Χασάν Μαχαμντάλι γράφει από την Ουάσιγκτον

Οργή ενάντια στη φρίκη της αγοράς

Πριν την κορύφωση των διαδηλώσεων την Κυριακή, ένα πλήθος κινητοποιήσεων ξετυλίχτηκαν στην Ουάσιγκτον. Διαδηλωτές συνέρεαν από όλες τις γωνιές των ΗΠΑ και συμμετείχαν σε εκατοντάδες συγκεντρώσεις, συζητήσεις, διαμαρτυρίες. Όπως αυτές που έγιναν έξω από καταστήματα γνωστών εταιρειών π.χ. της GAP που παράγουν τις φίρμες τους σε εργοστάσια σε χώρες του Τρίτου Κόσμου όπου οι εργάτες - πολλές φορές παιδιά - δουλεύουν σαν σκλάβοι.

Το αρχηγείο των διαδηλωτών στήθηκε σε μια εγκαταλειμμένη αποθήκη ενώ ομάδες εθελοντών ανέλαβαν να οργανώσουν την διατροφή, την φιλοξενία, την κατασκευή πλακάτ, το βγάλσιμο αφισών και προκηρύξεων. Αλλοι ανέλαβαν να κάνουν "μαθήματα" προστασίας από τα δακρυγόνα, τα σπρέι πιπεριού, παροχής πρώτων βοηθειών.

Η αστυνομία ήταν αποφασισμένη να εμποδίσει τους διαδηλωτές να ματαιώσουν τις εργασίες. Ενα εκατομμύριο δολάρια ξοδεύτηκαν για την αγορά νέου εξοπλισμού. Μια τεράστια περιοχή ανακηρύχτηκε "διπλωματική ζώνη" όπου δεν ίσχυε κανένα συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα. Ενα γήπεδο επιτάχθηκε για να κρατηθούν οι συλληφθέντες και οι μπάτσοι εκπαιδεύονταν στα πάρκα σε "τεχνικές ελέγχου του πλήθους". Ο αρχηγός της αστυνομίας της Ουάσιγκτον Τσαρλς Ράμσεϋ δήλωνε την Παρασκευή «πιστεύω ότι θα κάνουμε πολλές συλλήψεις και θα έχουμε πολλά προβλήματα». Ομως η τρομοκρατία δεν είχε αποτέλεσμα.

«Αυτή είναι δημοκρατία, αυτή είναι δημοκρατία» φώναζαν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στους δρόμους της Ουάσιγκτον την Κυριακή 16 Απρίλη το πρωί. *«Νιώθω πολύ ωραία, είναι υπέροχο. Ολοι είμαστε ενωμένοι για ένα σκοπό. Αυτή την ενότητα την νοιώθω με όλους»* λεει η Ροτζίν Πέρσον, εργαζόμενη σε ξενοδοχείο και συνδικαλίστρια από το Πίτσμπουργκ.

Διαδηλωτές ενάντια στον καπιταλισμό, μαύροι και λευκοί, συνδικαλιστές, μεταλεργάτες, μηχανικοί, οικολόγοι, φοιτητές, οργανώσεις για τα δικαιώματα του Τρίτου Κόσμου, νέοι και ηλικιωμένοι βρέθηκαν στους δρόμους από τις 4 το πρωί μπλοκάροντας την κυκλοφορία γύρω από το κτίριο της Παγκόσμιας Τράπεζας, στο κέντρο της πόλης.

Μπροστά τους η αστυνομία, με στολές "Ρόμποκοπ", με τεθωρακισμένα οχήματα, οπλισμένη μέχρι τα δόντια με δακρυγόνα και σπρέι πιπεριού, "υπερσύγχρονα" κλομπ και ντουφέκια. Με τις σειρήνες τους να ηχούν δαιμονισμένα, τα αυτοκίνητα και οι μοτοσικλέτες των μπάτσων, συνόδεψαν τους πάνω από 2.000 αξιωματούχους, υπουργούς και οικονομολόγους που συμμετείχαν στην συνδιάσκεψη του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Με κάμποσες ώρες καθυστέρηση κατάφεραν να ξεκινήσουν τις εργασίες τους. Ομως αυτή η "επιτυχία" δεν σημαίνει και πολλά.

Οπως δήλωσε ο Χαν Σαν, ένας από τους οργανωτές της διαδήλωσης «Πολιορκήσαμε τους οργανισμούς τους. Χρειάστηκε να μετατρέψουν την Ουάσιγκτον την πρωτεύουσα των ΗΠΑ σε στρατόπεδο για να ξεκινήσουν. Ετσι φαίνεται ξεκάθαρα τι είναι το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα, είναι μαζί με τους στρατιωτικούς και την αστυνομία σε όλο τον κόσμο και ενάντια στις μάζες».

Μέχρι αργά οι διαδηλωτές κρατούσαν αποκλεισμένους πολλούς δρόμους. Η αστυνομία δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει τα γκλομπς και τα δακρυγόνα για να τους διαλύσει. Την προηγούμενη μέρα το απόγευμα η αστυνομία έκανε μαζικές συλλήψεις 600 διαδηλωτών, ανάμεσά τους ήταν και πολλοί συνδικαλιστές. Εκαναν επιδρομή και έκλεισαν τον "συντονιστικό κέντρο" -το αρχηγείο- των διαδηλωτών. Ομως τίποτα από αυτά δεν αποθάρρυνε τους διαδηλωτές να ξεχυθούν στους δρόμους την Κυριακή.

Η "καρδιά του κτήνους" των καπιταλιστών υποχρεώθηκε να πάρει μια δόση άμεσης δημοκρατίας εκείνη την μέρα. Ολα τα σύμβολα του καπιταλισμού και της τυραννίας των πολυεθνικών έγιναν στόχοι. Η Παγκόσμια Τράπεζα, η Μπανκ Αμέρικα, το υπουργείο Οικονομικών. Ολοι οι δρόμοι για τον Λευκό Οίκο ήταν αποκλεισμένοι. Ηταν ένα καρναβάλι-ξεσήκωμα ενάντια στον καπιταλισμό.

Ο Ρίτσαρντ Τρούμκα, γραμματέας της AFL-CIO (της αμερικάνικης Συνομοσπονδίας Εργατών) απευθυνόμενος στο πλήθος που συγκεντρώθηκε στο πάρκο Έλπις, λίγο προτού ξεκινήσει η πορεία, είπε. *«Σε λίγο θα σταματήσουμε να μιλάμε και θα ξεκινήσουμε την πορεία μας. Ας καταλάβουν στην Παγκόσμια Τράπεζα και στο ΔΝΤ ότι είμαστε ενωμένοι και δεν χωρατεύουμε. Ναι, είμαστε μαζί, φορτηγατζήδες και "φίλοι της χελώνας", φοιτητές και εργάτες.»*

Πράγματι η γιγάντια διαδήλωση ξεκινάει. Φοιτητές και οικολόγοι κρατούν το πανό της "Κινητοποίησης για Παγκόσμια Δικαιοσύνη" του συνασπισμού των οργανώσεων και ομάδων που οργάνωσε μια σειρά κινητοποιήσεις όλη την προηγούμενη βδομάδα. Πίσω ακολουθούν αμέτρητα αυτοσχέδια πλακάτ, ομοιώματα του Κλίντον και των επικεφαλής του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

«Ο καπιταλισμός σκοτώνει», «Καταργήστε την Τράπεζα», «Εργάτες ενωμένοι ποτέ νικημένοι» ήταν μερικά από τα πολλά συνθήματα ενάντια σε κάθε όψη του συστήματος. «Ποιανού είναι οι δρόμοι; Οι δρόμοι είναι δικοί μας» φώναζαν οι διαδηλωτές μπροστά στους μπάτσους. Δεν ήταν μια πορεία που έδινε την αίσθηση της άμυνας. Το αντίθετο. Ηταν μια θυμωμένη έκφραση του αυθόρμητου μίσους ενάντια στο σύστημα που ξεχείλιζε από παντού. Οπως μας λεει ο Τομ Ντουν, μέλος του συνδικάτου των μηχανικών «Η εργαζόμενη Αμερική ξυπνάει. Ο κόσμος αρχίζει να καταλαβαίνει ότι έχουμε ταξικό πόλεμο-κάτι που δεν υπήρχε για πολύ καιρό».

Ο βρώμικος ρόλος του ΔΝΤ,

Η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) δημιουργήθηκαν το 1944 και η αποστολή τους υποτίθεται ότι είναι να εξασφαλίζουν σταθερότητα και ανάπτυξη για όλες τις χώρες και όχι για μια χούφτα Μεγάλων Δυνάμεων.

Στην πραγματικότητα και οι δυο αυτοί οργανισμοί ήταν μηχανισμοί μέσα από τους οποίους οι ΗΠΑ ασκούσαν την οικονομική ηγεμονία τους στο δυτικό στρατόπεδο, ταυτόχρονα με την στρατιωτική τους υπεροχή. Για παράδειγμα τα κονδύλια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας πήγαιναν για τη στήριξη φιλικών καθεστώτων της Δύσης ανάμεσά τους και πολλές δικτατορίες, από του Ντυβαλιέ στην Αϊτή και του Σουχάρτο στην Ινδονησία μέχρι τον Μάρκος στις Φιλιππίνες και τον Μομπούτου στο Ζαϊρ.

Τον έλεγχο και των δυο οργανισμών τον έχουν οι άρχουσες τάξεις των πιο ισχυρών καπιταλιστικών κρατών. Οι αντιπρόσωποι των 10 πλουσιότερων βιομηχανικών κρατών ελέγχουν το 52% των ψήφων. 45 χώρες της Αφρικής μαζί, ελέγχουν μόλις το 4% των ψήφων.

Αντί να χρηματοδοτούν την ανάπτυξη των φτωχών χωρών, στην πράξη, το ΔΝΤ και η Διεθνής Τράπεζα το μόνο που κάνουν είναι να χρηματοδοτούν τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες -αυτές τις ίδιες που λυμαίνονται τον "Τρίτο Κόσμο".

Ενα παράδειγμα από την γειτονική Τουρκία είναι χαρακτηριστικό για το τι σημαίνει ΔΝΤ. Πάνω από 80.000 άνθρωποι εξακολουθούν σήμερα, εφτά μήνες μετά τους καταστροφικούς σεισμούς του καλοκαιριού, να ζουν στις σκηνές.

Παρόλα αυτά το ΔΝΤ πιέζει την τουρκική κυβέρνηση να χρησιμοποιήσει για τη μείωση του δημόσιου ελλείμματος τα κονδύλια που προορίζονται για τους σεισμοπαθείς. Η τούρκικη κυβέρνηση, με μια εμπιστευτική έκθεση που έστειλε στο ΔΝΤ στις 20 Δεκέμβρη, δεσμεύτηκε ότι θα "συμμορφωθεί". Οπως δήλωσε ένας καθηγητής, που έβγαλε στην φόρα

Επιμέλεια Φαίδωνα Βασιλειάδη

ΕΚΡΗΞΗ

...και της Παγκόσμιας Τράπεζας

αυτή την συμφωνία, "ούτε μια δεκάρα από το θησαυροφυλάκιο δεν θα πηγαίνει από δω και πέρα στους σεισμοπαθείς!"

Για την τεράστια πλειοψηφία των κατοίκων των χωρών όπου το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και η Παγκόσμια Τράπεζα έχουν "κληθεί" να προσφέρουν τις "υπηρεσίες" τους τα πράγματα έχουν γίνει πολύ χειρότερα από ότι ήταν. Από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και μετά μια σειρά χώρες της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας, βρέθηκαν φορτωμένες με τεράστια χρέη και με τις οικονομίες τους σε βαθιά κρίση. Για να μην μπουν σε κίνδυνο τα κέρδη των δυτικών τραπεζών και των πολυεθνικών οι χώρες αυτές υποχρεώθηκαν να υιοθετήσουν τα μέτρα που επέβαλε το ΔΝΤ. Είναι τα περίφημα "προγράμματα προσαρμογής" που σήμαιναν πλήρη παράδοση στις τυφλές δυνάμεις της "ελεύθερης αγοράς".

"Δημοσιονομική σταθερότητα" με περικοπή των δημόσιων δαπανών, για την υγεία, παιδεία και μια σειρά άλλες κοινωνικές υπηρεσίες.

Επίσης πάγωμα μισθών, ένα κύμα ιδιωτικοποιήσεων με πλήρη "ελαστικοποίηση" των εργασιακών σχέσεων. Οι απόψεις της Παγκόσμιας Τράπεζας γι' αυτά τα ζητήματα είναι προκλητικές. Αλλα "προνόμια" που πρέπει να αφαιρεθούν, εκτός από τη σταθερή δουλειά, είναι για το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα η δωρεάν παιδεία και υγεία.

Αυτή τη γλώσσα την ξέρουμε πολύ καλά οι εργαζόμενοι στην Κύπρο και σε όλες τις ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης: είναι η πολιτική της "ελεύθερης αγοράς", της λιτότητας των ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών, της κατάργησης της ΑΤΑ. Είναι η πολιτική που έχει φέρει 20 εκατομμύρια άνεργους στην Ευρώπη, 40 εκατομμύρια ανθρώπους στις ΗΠΑ να ζουν κάτω από το επίσημο όριο της φτώχειας. Ενάντια σ' αυτή την πολιτική το εργατικό κίνημα έχει δώσει σκληρές μάχες και στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

Türkiye'deki Yoldaşlarımıza Selamlar!

Χαιρετίσματα στους τούρκους συντρόφους!

Τελικά κανένα πρόβλημα στο αεροδρόμιο της Ισταμπούλ. Οι σύντροφοι όμως έξω περιμένουν ώρες. Η πτήση έχει φτάσει με καθυστέρηση. Αναγνωρίζω τη φωνή της Yildiz, της συντρόφισσας που μόλις πριν έξι μήνες ακολούθησε την ίδια διαδρομή για να βρεθεί στον δικό μας Μαρξισμό. «Είσαι κουρασμένος;», ρωτούμαι, αλλά δεν μου δίνεται η ευκαιρία ν' απαντήσω.

«Φεύγουμε αμέσως για το Πολιτιστικό Κέντρο Ναζίμ Χικμέτ». Εκεί γνωστοί και όχι τόσο γνωστοί Τούρκοι λογοτέχνες απαγγέλλουν ποιήματα για την «ειρήνη» - λέξη κώδικας για το Κουρδιστάν.

Διασχίζουμε επί μισή ώρα μέσα στη νύχτα το ευρωπαϊκό τμήμα της Ισταμπούλ. Δρόμοι τετραπλής κατεύθυνσης, αριστοκρατικές συνοικίες, πιο κάτω τεράστια βιομηχανικά συμπλέγματα, εργατικές πολυκατοικίες και ο Βόσπορος φωταγωγημένος ώσπου μπορεί να δει το μάτι. Η πόλη 15,000,000 ψυχές. Κούραση και δέος και ευφορία μαζί.

Η σκέψη δεν αποφεύγεται: Αν το «πρόσταγμα» των Γαλάζιων Λύκων σε Λευκωσία και Αθήνα *«Και μην ξεχνάτε Έλληνες, πρωτεύουσα της Ελλάδας είναι η Κωνσταντινούπολη»* είναι τόσο επικίνδυνο - οδηγεί σε Δερύνειες - από το γεφύρι που ενώνει το ευρωπαϊκό με το ασιατικό τμήμα της Ισταμπούλ φαντάζει γελοίο, μα τόσο εξαιρετικά γελοίο.

Ανεβαίνουμε τις στενές σκάλες μιας στενής τετραώροφης πολυκατοικίας. Το στενό οικόπεδο απέναντι προϊόν των πρόσφατων σεισμών. Το πολιτιστικό κέντρο στο ρετιρέ. Κόσμος πολλής. Στο βάθος ακούγεται η γνώριμη φωνή του Αλί Σαφέτ, του δικού μας συντρόφου. Απαγγέλλει. Το ποίημα δικό του: «Ονομάζομαι Ρόνυ». «Ρόνυ» στα Κουρδικά θα πει «Λάμψη». Μια λέξει που στα ελληνικά σηματοδοτεί Φώσκολο και αποξένωση εδώ σημαίνει ανυποταγή! Και οι σύντροφοι του DISP (Devrimici Sosyalist Isci Partisi) να πουλούνε την εφημερίδα τους — «Την Πρωτομαγιά όλοι μια γροθιά» — και να μοιράζουν ασταμάτητα τα τελευταία από τα 10,000 φυλλάδια που κυκλοφόρησαν για το τριήμερο συζητήσεων «Marksizm 2000», που ξεκινά την επομένη. Με καλωσορίζουν σαν αδελφό Kibris Isci Demokrasisi, η Εργατική Δημοκρατία είναι εδώ!

«Πάμε να τσιμπήσουμε κάτι στην Πλατεία Ταξίμ», ή κάπου εκεί τριγύρω. Και πάλι δεν έχω λόγο στις μετακινήσεις. Ρωτώ και μαθαίνω: Καμιά σχέση δεν έχει η ονομασία της κεντρικότερης πλατείας της Ισταμπούλ με τη «Διχοτόμηση» στη Κύπρο, αλλά με τον διαχωρισμό της θρησκευτικής από την πολιτική εξουσία στις αρχές τις δεύτερης δεκαετίας του περασμένου αιώνα.

Βρισκόμαστε στη μέση μιας καθ' όλα ευρωπαϊκής boulevard. Από παντού τηλεοράσεις μεταδίδουν τον επαναληπτικό Leeds — Galatasaray όπου παίζεται η πρόκριση για τον τελικό του κυπέλλου ΟΥΕΦΑ. Στον πρώτο αγώνα που έγινε στην Ισταμπούλ δύο Άγγλοι σκοτώθηκαν με λεπίδα.

Μπαίνουμε σ' ένα μαγαζί. Πολιτική συζήτηση, και το πολύ διό-τρεις μπουκιές. Ο αγώνας έχει τελειώσει — απότομα. Οι σύντροφοι βρίζουν μέσα απ' τα δόντια. Η Galatasaray προκρίνεται στον τελικό. Από παντού ποδοβολητά, τα γκαρσόνια μας εγκαταλείπουν. Και τρέχουμε, να προλάβουμε να φύγουμε. Η έξοδος προς τη boulevard έχει ήδη αποκλειστεί από κόσμο, οι σύντροφοι να με κρατούν σφικτά και να ψάχνουν για ταξί στα στενοσόκακα. Ένα, μετά δεύτερο φορτηγό γεμάτο Γκρίζους Λύκους. Χαιρετούν με τον χαρακτηριστικό φασιστικό τους τρόπο και ωρύονται, «Turkiye-Turkiye-Turkiye» Τα γνωστά παραμορφωμένα πρόσωπα παίζουν πρώτο βιολί και σ' αυτή τη σοβινιστική φιέστα. Όχλος.

Ο Μπαχτεσελί και οι «Λύκοι» του, που εξασφαλίζουν το 10% των ψήφων στην Ισταμπούλ και 20% πανεθνικά, έχουν διεισδύσει στα μεσαία και χαμηλότερα στρωματά της αστυνομίας. Ούτε ίχνος από στρατό στους δρόμους, η αστυνομία όμως παντού Οι σύντροφοι δρουν μέσα σε αυτές τις συνθήκες. Το μποτιλιάρισμα τελεσίδικο. «Turkiye-Turkiye-Turkiye» Προχωρούμε βήμα γοργό. «Αυτή είναι η περιβόητη Ασφάλεια της Ισταμπούλ», λέει η Zubeyde χωρίς ένταση στη φωνή. «Εδώ μέσα συμβαίνουν 'ατυχήματα'». Προσπαθώ να το συνειδητοποιήσω, ενώ πια τρέχω. Το κτίριο που προσπερνώ δεν είναι μνημείο, είναι μια πραγματικότητα σε εξέλιξη.

Μαρξισμός

Την επομένη διασταυρώνουμε με το ποταμόπλοιο στην ασιατική μεριά της πόλης όπου βρίσκονται τα γραφεία της οργάνωσης. Τόπκαπί, Αγιά Σοφιά, το Μπλε Τζαμί, η Οθωμανική Στρατιωτική Σχολή, ο παλιός σιδηροδρομικός σταθμός Η πόλη είναι πανέμορφη. Δίπλα από τα όλο τζαμαρίες διαμερίσματα κατά μήκος του Βόσπορου όμως, τώρα, στο φως της μέρας, φανερώνεται και το μέγεθος της φτώχιας. Το κατώτατο όριο μισθού είναι 80 (εκατομμύρια) λίρες το μήνα. Ο πληθωρισμός 62% και το πραγματικό ύψος της ανεργίας, ποιος ξέρει.

Προς έκπληξη μου διαπιστώνω ότι ο «Μαρξισμός» θα γίνει στα γραφεία της οργάνωσης, σε ένα χώρο που κάποτε πρέπει να ήταν οικογενειακή σαλοτραπεζαρία. Τα γραφεία είναι ο μόνος χώρος στον οποίο η αστυνομία δεν έχει αυτόματο δικαίωμα εισόδου. Στους τοίχους αφίσες από προηγούμενους «Μαρξισμούς» της Εργατικής Δημοκρατίας, «Οργανωθείτε στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα», «Λευτεριά στον Μουμία Αμπου Τζαμάλ» — Socialist Workers Party.

140 καρέκλες, (δανεισμένες από το συνδικάτο των ναυτεργατών που στεγάζεται στο απέναντι διαμέρισμα), η μια να εφάπτεται της άλλης, παντού σε όλο το χώρο. Δεν υπάρχει ούτε ίντσα απόσταση από το προεδρείο που έχει την πλάτη κολλημένη στα παράθυρα του τρίτου ορόφου. Ένας ελάχιστος διάδρομος στο πλάτος μιας καρέκλας χάνεται με το που αρχίζουν οι συζητήσεις. Πρόσωπα νεανικά, στιβαρά αλλά λαμπερά.

Η μεγαλύτερη από τις 15 συζητήσεις του τριήμερου το πολιτικό μνημόσυνο του Τόνι Κλιφ, που στα 83 του χάσαμε πρόωρα. 150 εργάτες και φοιτητές γεμίζουν την αίθουσα ενώ κόσμος είναι μαζεμένος έξω στον διάδρομο και γύρο από την έξοδο. Μια κουβέντα γεμάτη γέλιο από τα όλο ουσία πολιτικά αστεία του ίδιου του Κλιφ, αλλά και επιμονή στη κρισιμότητα της θεωρίας του Κρατικού Καπιταλισμού και την αναγκαιότητα κτισίματος του επαναστατικού κόμματος στην εποχή του Σιάτλ. Οι σύντροφοι έχουν ήδη κυκλοφορήσει μια μικρή παμφλέτα για τον Κλιφ με τίτλο «Μην θρηνείτε, οργανωθείτε!». Με το τέλος της ομιλίας τον λόγο παίρνουν εκπρόσωποι τεσσάρων άλλων οργανώσεων που μεταφέρουν την εκτίμηση τους για τον Κλιφ. Το προεδρείο διαβάζει τα συλληπτήρια μηνύματα που φτάνουν στα γραφεία.

Στο τριήμερο συμμετέχουν ομιλητές από το συνδικάτο των Δημοσίων Υπαλλήλων (KESK) και το «Κόμμα Ελευθερίας και Αλληλεγγύης» (ODP). Αυταπάτες από τους πρώτους για «προοπτικές οικονομικής και πολιτικής σταθεροποίησης», φοβερή υποτίμηση της φασιστικής απειλής από τους δεύτερους. Αυταπάτες για «εκδημοκρατισμό» μέσα από την «ευρωπαϊκή πορεία» της Τουρκίας και από τους δύο.

Ο Volkan δίνει στα πράγματα τη πραγματική τους διάσταση. «Ούτε υποτίμηση αλλά ούτε υπερτίμηση της φασιστικής απειλής. Χρειάζεται να τους σταματήσουμε άμεσα, δραστικά, μέσα από κινητοποιήσεις, όπως γίνεται σήμερα στην Αυστρία Μπορούμε.»

Συζητήσεις για το Κουρδικό, το Κυπριακό, την απελευθέρωση των γυναικών και τη πάλη για το σοσιαλισμό. Για την πραγματική Μαρξιστική παράδοση, για την κρίση και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Τον Ισλαμισμό. Δεκάδες σύντροφοι παρεμβαίνουν στις συζητήσεις. Το επίπεδο ψηλό και όχι φλύαρο.

Στα διαλείμματα μαζεύονται λεφτά για την απεργία που γίνεται σε κάποιο νοσοκομείο της Ισταμπούλ και για τα ναύλα των συντρόφων που θα πρέπει να επιστρέψουν στην Άγκυρα και τη Σμύρνη. Ένα χαρτονόμισμα των 500,000 τουρκικών λιρών (50 σεντ) είναι σημαντικό ποσό για τους συντρόφους. Δίνουν απλόχερα. Οι φοιτητές σύντροφοι σε μια άκρη οργανώνουν την Ανοιχτή Συζήτηση που θα έχουν στο Πανεπιστήμιο της Ισταμπούλ την ερχόμενη Τετάρτη. Θέμα: «Φασισμός — Τι είναι και πως παλεύεται».

Στο κλείσιμο του τριήμερου ζητείται από τον Ελληνοκύπριο σύντροφο να μιλήσει για τη σημασία της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης και τους αγώνες που αρχίζουν να ξεδιπλώνονται σε παγκόσμια κλίμακα. Ο Dogan συγκεντρώνεται στα καθήκοντα που μπαίνουν μπροστά στην αδελφή μας οργάνωση στη Τουρκία, επιτακτικά.

Παντού αυτοπεποίθηση. Στη διάρκεια του τριήμερου περνούν γύρο στα 300 άτομα και 15 νέοι σύντροφοι — 10 φοιτητές, δύο μαθητές, δύο νοσοκόμες, ένας τραπεζιτικός — οργανώνονται.

Πρόσωπα αποφασιστικά, μάτια γεμάτα αληθινή ευγένεια, τραγουδούν με αξεπέραστο πάθος τη «Διεθνή». Σε πόσες φυλακίσεις και κρατήσεις να συμπυκνώνεται η συλλογική εμπειρία των συντρόφων; Μια γροθιά, και δυνατά, και περήφανα. Πρόσωπα αποφασιστικά που δακρύζουν. «Μα τον Τουτατίς, μετά τη μουσική Heavy-Metal ο Μαρξισμός είναι το καλύτερο πράγμα που μου έχει συμβεί!», φωνάζει ένας μαθητής. Ο κόμπος στο λαιμό λύνεται σε απέραντα γέλια. Και συνθήματα, «Turk ve Rum Isciler Birlesin», «Kurdistan», «Sosyalizm», και ξανά και ξανά, μέσα στην Ισταμπούλ των 15,000,000 εργατών.

Η Ανοιχτή Συζήτηση στο Πανεπιστήμιο της Ισταμπούλ, τρεις μέρες αργότερα συγκεντρώνει πάνω από 250 φοιτητές. Οι αριθμοί ξεπερνούν κάθε προσδοκία. Δύο οργανώνονται επί τόπου. Οι σύντροφοι πετούν. Την Πρωτομαγιά στη πορεία οργανώνονται ακόμα τρεις — δυο φοιτητές και η καθαρίστρια από το νοσοκομείο που βρίσκεται σε απεργία. Την είδα στο Μαρξισμό, φορούσε το πράσινο «κυριακάτικο» της ταγιέρ.

«Truth reigns supreme» σκέφτομαι στα αγγλικά, μα μου φαίνεται απόμακρο. «Εσύ Χριστό και 'γω Αλλάχ» και βαχ, και αχ, και βαχ — Με τίποτα. **Μα τον Τουτατίς, η αλήθεια βασιλεύει!**

Δάφνος Οικονόμου

Η δολοφονία του Γκράχαμ Μιλς

Οι διακρίσεις σε βάρος των ομοφυλοφίλων ανοίγουν το δρόμο στις επιθέσεις

Η δολοφονία του τουρίστα Γκράχαμ Μιλς απο δυό νεαρούς, στην επίχωση στην Λεμεσό έβγαλε στην επιφάνεια την αισχρή αντιμετώπιση που έχουν οι ομοφυλόφιλοι, απο το κράτος και τα ΜΜΕ και το που μπορεί να οδηγήσει το κλίμα που δημιουργείται εναντίον τους.

Τα κανάλια παρουσίασαν τους δυό συλληφθήντες σχεδόν σαν θύματα ενός ομοφυλόφιλου που «ψώνιζε» νεαρούς και «πήγαινε γυρεύοντας» κάνοντας τους «ανήθικες προτάσεις».

Λίγο πολύ τους δικαιολογούσαν, υποστηρίζοντας οτι έφτασαν στο έγκλημα γιατί «δέν ήθελαν να πάνε με το θύμα». Οτι τάχα «ήθελαν μόνο να τον ληστέψουν» και πρόβαλλαν τις μανάδες των νεαρών να φωνάζουν πως: «ο δικός μου γιός δέν κάνει τέτοια πράγματα». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ήθελαν και να τον ληστέψουν αφού όπως ομολόγησαν αργότερα τό ίδιο έκαναν και με άλλους ομοφυλόφιλους που τους επιτέθηκαν και τους λήστεψαν στο πρόσφατο παρελθόν. Στην πραγματικότητα ήταν μια άγρια δολοφονία που είχε να κάνει με το γεγονός ότι ήταν ομοφυλόφιλος και κατα συνέπεια, «διαφορετικός», μη «αποδεχτός» απο την κοινωνία και εύκολο θύμα. Αύτο φαίνεται και απο το ότι του πολτοποίησαν το κεφάλι μετά που τον έριξαν αναίσθητο στο χώμα, σύμφωνα πάντα με τις περιγραφές που έκαναν οι ίδιοι στην ομολογία τους.

Δυστυχώς δεν είναι η πρώτη φορά που οι ομοφυλόφιλοι πέφτουν θύματα αγριων επιθέσεων και κακοποιήσεων. Τις περισσότερες φορές δεν βλέπουν ουτε καν το φως της δημοσιότητας γιατί τα θύματα φοβούνται τον δημόσιο διασυρμό. Αποφεύγουν ακόμη και στην αστυνομία να το καταγγείλουν αφού και εκεί θα έχουν παρόμοια μεταχείρηση και θα τους αντιμετωπίσουν περισσότερο σαν «υποπτους» παρά σαν θύματα. Εξάλλου δεν είναι λίγες οι φορές που ομοφυλόφιλα άτομα έχουν καταγγείλει την ίδια την αστυνομία για παρενόχληση ή και κακοποίηση τους.

Αυτη η στάση της αστυνομίας είναι που έχει ανοίξει το δρόμο στους οπαδούς της καθαρότητας της φυλής να επιτίθενται στους ομοφυλόφιλους αφού θεωρούν ότι μπορούν να μείνουν και αυτόι ατιμώρητοι.

Μέχρι πρόσφατα η ομοφυλοφιλία ήταν ποινικό αδίκημα που μπορούσε να στείλει κάποιον στην φυλακή για πέντε χρόνια. Ακόμα και ο πρόσφατος νόμος για την αποποινικοποίηση της - που αναγκάστηκε να ψηφίσει η Βουλή κάτω απο το βάρος της απειλής της καταδίκης της Κυπριακής Δημοκρατίας απο το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων - εξακολουθεί να κάνει διακρίσεις σε βάρος των ομοφυλοφίλων.

Το ποιά είναι η σημασία όλων αυτών των διακρίσων σε βάρος των ομοφυλοφίλων, και το που μπορούν να οδηγήσουν φάνηκε με τον πιό δραματικό τρόπο με την στηγερή δολοφονία του Γκράχαμ Μιλς. Γι' αυτό πρέπει να καταργηθούν άμεσα όλες οι διακρίσεις και οι περιορισμοί σε βάρος των ομοφυλόφιλων και να σταματήσουν οι παρενοχλήσεις τους απο την αστυνομία και άλλα κρατικά όργανα.

Οι οργανώσεις της εργατικής τάξης, τα κόμματα και τα συνδικάτα, θα πρέπει να είναι πρωταγωνιστές στη μάχη για δημοκρατία μέσα στη κοινωνία και να υποστηρίξουν άμεσα ένα τέτοιο αίτημα.

Η απόφαση του Ανωτάτου για τους '62

Μόνη εγγύηση για τη δημοκρατία οι δικοί μας αγώνες

Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία κηρύσσεται ακυρη και παράνομη η αποκατάσταση των 62 πραξικοπηματιών που έκανε ο Κληρίδης μόλις ανέλαβε τη προεδρία το 1993 είναι ένα χαστούκι για τον ίδιο, την κυβέρνηση του και τον Συναγερμό.

Εΐναι μια μια δικαίωση για τα δημοκρατικά αισθήματα των απλών ανθρώπων που ένοιωσαν τότε τη κατάφορη παραβίαση κάθε δημοκρατικής αρχής απο την αποκατάσταση των πραξικοπηματιών. Βέβαια ήλθε με 7 χρόνια καθυστέρηση και είναι σχεδόν σίγουρο ότι η κυβέρνηση δεν πρόκειται να κάνει το παραμικρό για να αναιρέσει την απόφαση της του 1993. Οι πραξικοπηματίες που αποκαταστάθηκαν είναι καλά αποκατεστημένοι.

Ακολουθά την ίδια ταχτική με τους «συνδέσμους αγωνιστών» που ισχυρίζονται ότι οι αριστεροί που δολοφονήθηκαν απο την ΕΟΚΑ το 55 - 59 εξαιτίας των πολιτικών τους πεποιθήσεων, είναι καλά σκοτωμένοι διότι ο «αρχηγός», (ο φασίστας και ιδρυτής αργότερα της ΕΟΚΑ Β', Γρίβας) αποφάσισε ότι ήταν «προδότες».

Η υποκρισία της κυβέρνησης και των «συνδέσμων αγωνιστών» δεν οφείλεται σε κάποια βλάβη της μνήμης τους άλλα είναι αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών που έχουν σαν στόχο να περάσουν το μήνυμα ότι τώρα είμαστε κυβέρνηση και θα κάνουμε ότι θέλουμε, αποκαθυστούμε τους «αγωνιστές» της ΕΟΚΑ, της ΕΟΚΑ Β', παραγγέλουμε πυραύλους, κόβουμε την ΑΤΑ, βάζουμε φόρους, χαρίζουμε δώρα εκατομμυρίων στους δικούς μας όπως τους ξενοδόχους ή τον μεγαλεπιχειρηματία Φωτιάδη που του αντάλλαξαν τη γή του στον Ακάμα με άλλη που έχει πολλαπλάσια αξία, και αν θέλετε ελάτε να τα βάλετε μαζί μου.

Αυτό ήταν που παιζόνταν απο την πρώτη μέρα που ο Κληρίδης εγκαταστάθηκε στο προεδρικό και περιστοιχίζονταν απο άτομα που το '74 έβαλαν φωτιά στο προεδρικό και τη δημοκρατία στη Κύπρο. Απέναντι σ' αυτή τη πρόκληση η αριστερά καλέστηκε να απαντήσει και δυστυχώς αποδείχτηκε ανάξια της διάθεσης του κόσμου.

Η αποκατάσταση των '62 προκάλεσε ενα τεράστιο κύμα οργής και αγανάκτησης μέσα στην μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων. Ακόμα και οι υπουργοί του ΔΗΚΟ που συγκυβερνούσε με τον Κληρίδη αντεδρασαν. Η Βουλή καταδίκασε την κυβερνηστική απόφαση και οργανώθηκε ένα μεγαλειώδες συλλαλητήριο με τη συμμετοχή 8,000. Το ΑΚΕΛ αντι να αξιοποιήσει αυτή τη διάθεση και να την μετατρέψει σε μαζικό αντικυβερνητικό κίνημα που να δημιουργήσει ρήγματα μέσα στην ίδια την συγκυβέρνηση αλλα και να πολιορκεί κυριολεχτικά το προεδρικό και να μην αφήσει τον Κληρίδη να επιβάλει τις επιθέσεις του, χρησιμοποίησε τις κινητοποιήσεις και το συλλαλητήριο για να εκτονώσει την διάθεση του κόσμου.

Εδωσε έτσι την δυνατότητα στο Κληρίδη όχι μόνο να περάσει μια «ομαλή» πενταετία αλλα να ξαναεκλεγεί το 1998 και να συνεχίζει με μεγαλύτερη ένταση τις επιθέσεις στις εργατικές καταχτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου μπορεί να είναι μια ηθική δικαίωση αλλα ήλθε πολύ αργά. Είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε απο τα αστικά δικαστήρια να είναι οι υπερασπιστές της δημοκρατίας και των εργατικών καταχτήσεων. Τα εφτά χρόνια που χρειάστηκαν για να παρθεί η απόφαση δεν πρέπει να μας αφήνουν καμμιά αμφιβολία για το ποιού τα συμφέροντα εξυπηρετούν. Το ότι είναι υποχρεωμένα να κρατούν κάποια προσχήματα για να μήν χάσουν το κύρος τους μέσα στην εργατική τάξη δεν είναι αρκετό για να τρέφουμε ψευδαισθήσεις σε αυτά.

Η μόνη πραγματική εγγύηση για την δημοκρατία και τα δικαιώματα μας είναι οι δικοί μας αγώνες. Προς αυτή την κατεύθυνση θα έπρεπε να είχε στραφεί το ΑΚΕΛ το 1993. Προς αυτή την κατεύθυνση θα έπρεπε να κοιτάζει ολ αυτά τα χρόνια και προς αυτή τη κατεύθυνση πρέπει να στραφεί έστω και σήμερα για ν' αξιοποιήσει την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου για τους '62. Να αξιοποιήσει τον θυμό και την αγανάκτηση που έχει συσσωρεύσει μέσα στην εργατική τάξη μια εφταετία λιτότητας, περικοπών, σοβινισμού και πολεμοκαπηλείας και να τους δώσει την δυνατότητα να εκφραστούν μέσα απο δυναμικές αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις.

ΟΧΙ στο ηλεκτρονικό φακέλωμα

Η κυβέρνηση μελετά εδώ και καιρό την εισαγωγή στην Κύπρο νέων ταυτοτήτων, των λεγόμενων "έξυπνων καρτών". Αυτές οι νέες κάρτες, που προβλέπονται από την συνθήκη του Σέγκεν, αποτελούν μέρος μιας γενικής προσπάθειας, από μέρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την δημιουργία ενός κεντρικού ηλεκτρονικού συστήματος το οποίο θα περιέχει στοιχεία και προσωπικές πληροφορίες για όλους τους πολίτες της ευρωπαϊκής ένωσης και όχι μόνο.

Αυτό το σύστημα ηλεκτρονικού φακελώματος θα μπορεί να αποθηκεύει για τον καθένα μας τα πάντα, από τα ατομικά μας στοιχεία (όνομα, φωτογραφία κτλ), πολιτικές πεποιθήσεις, σεξουαλικές προτιμήσεις, κατάσταση υγείας, μέχρι λεπτομέρειες από κάθε επαφή των πολιτών με οποιανδήποτε κρατική ή ηλεκτρονική υπηρεσία (λ.χ τι στοιχεία έδωσες στην φορολογική σου δήλωση, αν συμφωνούν αυτά τα στοιχεία με προηγούμενες σου δηλώσεις κτλ).

Η κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Ένωση δηλώνουν πως αυτό το σύστημα είναι δήθεν αναγκαίο για την πάταξη του εγκλήματος, στην ουσία όμως ενισχύει την αστυνομοκρατία σε βάρος των ελευθεριών και της προσωπικής ζωής του κάθε πολίτη και αποτελεί απειλή για την δημοκρατία. Μπορεί με αυτό το σύστημα να χτυπηθούν μικροεγκληματίες, όμως το οργανωμένο έγκλημα έχει τις διασυνδέσεις και τα μέσα για να παρακάμψει αυτό το σύστημα. Ακόμα και να μπορούσε έτσι να κτυπηθεί το έγκλημα, το τίμημα για τα πολιτικά μας δικαιώματα είναι απαράδεκτο.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται πως το όλο σύστημα θα είναι ασφαλισμένο επειδή θα είναι "κλειστό" (εννοώντας μάλλον πως δεν θα υπάρχει πρόσβαση σε αυτό από ανοικτά στο κοινό δίκτυα π.χ. το Ιντερνετ), και μόνο το υπουργείο θα έχει πρόσβαση.

Αλλά ακόμα και αν το σύστημα ήταν "ασφαλές" οι "νόμιμες" χρήσεις του είναι πολύ πιο ανησυχητικές από τις παράνομες. Ο Χριστοδούλου ισχυρίζεται πως δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε γιατί τα στοιχεία που θα μπουν στο σύστημα θα είναι αυτά τα οποία ήδη έχει το υπουργείο. Στην πράξη όμως με ένα τέτοιο ηλεκτρονικό σύστημα θα μπορούν να καταγράφονται αυτόματα οι πιο μικρές λεπτομέρειες της προσωπικής μας ζωής.

Κανένας δεν θα ξέρει τι γίνονται τα στοιχεία του, θα μπορούν να αποθηκεύονται στους υπολογιστές της Ε.Ε., και από εκεί να μεταδίδονται σε εταιρίες για λόγους έρευνας και διαφήμισης (ακόμα και αν αυτό είναι παράνομο, ποιος μας εγγυάται πως δεν θα γίνεται). Τι γίνεται στην περίπτωση που μια μη δημοκρατική ή και φασιστική κυβέρνηση ανέβει στην εξουσία (π.χ. Αυστρία). Μια τέτοια κυβέρνηση θα είχε έτοιμες λίστες με αντιφρονούντες τους οποίους πολύ εύκολα θα μπορούσε να εξουδετερώσει, ενώ θα αποκτούσε πλήρη έλεγχο της ζωής όλων των υπολοίπων.

Παραδόξως η Ιερά Σύνοδος εμφανίζεται ανάμεσα σε εκείνους που αντιδρούν σε αυτήν την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της προσωπικής μας ζωής. Αυτό κι αν είναι υποκρισία! Αφού είναι η Εκκλησία, αυτή που θέλει να έχει τον πλήρη έλεγχο της ιδιωτικής και προσωπικής μας ζωής π.χ. στο θέμα της ομοφυλοφιλίας, του πολιτικού γάμου και διαζυγίου, των εκτρώσεων κτλ. Επίσης είναι η Εκκλησία που κατατρέχει πολίτες με μη ορθόδοξες χριστιανικές πεποιθήσεις όπως λ.χ. οι μάρτυρες του Ιεχωβά.

Η αντίσταση ΔΕΝ είναι μάταιη. Στην Ελλάδα, στη Γαλλία και άλλες χώρες της Ε.Ε. λόγω των αντιδράσεων η εισαγωγή της κάρτας έχει ανασταλεί. Η μάχη ενάντια στο ηλεκτρονικό φακέλωμα είναι κάτι που επηρεάζει τις ζωές όλων μας, και για αυτό τον λόγο δεν πρέπει με κανένα τρόπο να αφήσουμε την κυβέρνηση να περάσει τις "έξυπνες κάρτες".

Μάνουελ Τόμας

Πυλώνες υψηλής τάσης

Ν' απομακρυνθούν απο τις κατοικημένες περιοχές

Για αρκετά χρόνια οι κάτοικοι περιοχών, όπως Πάνω Πολεμίδια και Αραδίππου, ζητούν την μετακίνηση των πυλώνων μεταφοράς ρεύματος υψηλής τάσης από την κατοικημένη περιοχή. Η Αρχή Ηλεκτρισμού όχι μόνο αντιμετώπιζε με αδιαφορία την απαίτηση των κατοίκων, αλλά ετοίμαζε προκλητικά την αναβάθμιση των καλωδίων, ώστε να μεταφέρουν ρεύμα ψηλότερης τάσης μέσα από την κατοικημένη περιοχή των Πολεμιδιών.

Οι κάτοικοι των Πολεμιδιών έκαμαν δύο κινητοποιήσεις ενάντια στις αποφάσεις της ΑΗΚ, η τελευταία στις 16 του Απρίλη. Μπροστά στην αποφασιστική κινητοποίηση των κατοίκων, η ΑΗΚ ανακοίνωσε ότι μία από τις δύο γραμμές μεταφοράς ρεύματος υψηλής τάσης θα μετακινηθεί από την κατοικημένη περιοχή μέχρι τον Ιούλιο. Ταυτόχρονα άφησε ανοικτή την πιθανότητα να μετακινηθεί και η δεύτερη γραμμή σε δυο χρόνια.

Πρόκειται για νίκη των κατοίκων απέναντι στην αδιάφορη για την υγεία των απλών ανθρώπων πολιτική της ΑΗΚ και της κυβέρνησης. Είναι καθαρό ότι **οι κινητοποιήσεις** έχουν εξαναγκάσει την ΑΗΚ σ' αυτήν την υποχώρηση.

Στην ίδια κατεύθυνση θα πρέπει τώρα να κινηθούν και οι κατοικοι της Αραδίππου και άλλων περιοχών. Μόνο έτσι θα αναγκάσουν την ΑΗΚ, που μέχρι τώρα αγνοεί τις διαμαρτυρίες τους, να μετακινήσουν τους πυλώνες.

Καρκίνος

Από την δεκαετία του '60 παρατηρήθηκαν επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων που ζουν κοντά σε πυλώνες υψηλής τάσης. Στις επόμενες δεκαετίες ξεκίνησαν παγκόσμια εκατοντάδες μελέτες για τη σχέση ηλεκτρομαγνητικών πεδίων, παιδικής λευχαιμίας και γενικά εμφάνισης καρκίνων. Για παράδειγμα έρευνες του 1988 έδειξαν ότι ο κίνδυνος για τους ηλεκτρολόγους να προσβληθούν από καρκίνο του αίματος και της λέμφου είναι 7 φορές μεγαλύτερος και ότι οι τεχνικοί ηλεκτρικών εγκαταστάσεων κινδυνεύουν 13 φορές περισσότερο να προσβληθούν από καρκίνο του εγκεφάλου.

Σύμφωνα με την παγκύπρια έρευνα του Δρα Παπαξενόπουλοπου που έκανε το 1990 στην Αραδίππου υπήρχαν 8 φορές περισσότερα περιστατικά παιδικών λευχαιμιών και όγκων από τον υπόλοιπο παγκύπριο μέσο όρο. Από την περιοχή περνούσαν τρία καλώδια ψηλής τάσης της ΑΗΚ, που δημιουργούσαν ένα Π. Όσο για τα Πολεμίδια από την στατιστική έρευνα και μελέτη των δεδομένων, διαπίστωσε ότι τα περιστατικά παιδικών λευχαιμιών και όγκων ήταν 10 φορές περισσότερα από τον παγκύπριο μέσο όρο και ότι και εδώ είχαμε συσσώρευση γραμμών ψηλής τάσης της ΑΗΚ. («Φιλελεύθερος»)

Σύμφωνα με μελέτη του καθηγητή Henshaw που χρηματοδοτήθηκε από το βρετανικό υπουργείο Υγείας, τα αποτελέσματα της οποίας ανακοινώθηκαν στην εφημερίδα «The Sunday Times» τον περασμένο Νοέμβρη, οι πυλώνες υψηλής τάσης είναι καρκινογόνοι. Η έρευνα αποδεικνύει πόσο επικίνδυνοι είναι οι πυλώνες υψηλής τάσης και τα πεδία ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας που δημιουργούνται γύρω τους, αφού προκαλούν την απορρόφηση ραδιενεργών ουσιών, όπως το ραδόνιο, από τον ανθρώπινο οργανισμό και κύρια τον ευαίσθητο παιδικό οργανισμό, προκαλώντας καρκίνους. Οι έρευνες του Henshaw έδειξαν ότι υπάρχουν σαφείς ενδείξεις πως η ακτινοβολία από τους πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας συνδέεται άμεσα με κρούσματα παιδικής λευχαιμίας.

Αγώνες

Η υπόσχεση του Υπουργείου Υγείας για επιδημιολογική έρευνα θα καταγράψει απλά τις περιπτώσεις καρκίνου στην περιοχή Πολεμιδιών όπως έδειξαν και οι έρευνες που έκαμαν οι τοπικές αρχές. Μια επιδημιολογική μελέτη για να είναι χρήσιμη, πρέπει να ακολουθήσει εργαστηριακή έρευνα ώστε να αποδειχθεί η σχέση των ηλεκτρομαγνητικών πεδίων με τον καρκίνο. Στην Κύπρο δεν υπάρχουν ούτε τα μέσα ούτε η εμπειρία για τέτοια έρευνα.

Μόνο και με τις απλές ενδείξεις των στατιστικών για αυξημένα κρούσματα καρκίνου και παιδικής λευχαιμίας στις περιοχές με πυλώνες υψηλής τάσης, θα έπρεπε άμεσα η κυβέρνηση να αποφάσιζε την μετακίνησή τους.

Οι υποσχέσεις της κυβέρνησης και τα ημίμετρα δεν είναι λύση. Χρειάζεται να συνεχιστούν και να κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις για άμεση μετακίνηση των επικίνδυνων πυλώνων. Αυτή είναι η μόνη αποτελεσματική μέθοδος όπως έδειξε η εμπειρία των Πολεμιδιών.

Σταύρος Σιδεράς

ΧΗΜΙΚΟΙ ΚΛΙΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

Η αποχή απο υπερωρίες δεν φτάνει

Οι χημικοί στά κρατικά νοσοκομεία απέχουν από κάθε υπερωριακή απασχόληση με κύριο αίτημα την αναβάθμιση του κλάδου και τον εκσυχρονισμό των κλινικών εργαστηρίων.

Η κυβέρνηση συνεχίζει την κοροϊδία, αδιαφορώντας αν αυτό συμαίνει καθηστέρηση και ταλαιπωρία για τους ασθενείς, ή οτι οι αναλύσεις που στέλλει στον ιδιωτικό τομέα της κοστίζουν πολύ περισσότερα, γύρω στις 700 χιλίαδες λίρες. Φαίνεται οτι οι προτεραιότητες της είναι τα καλλιστεία για τα οποία ξοδεύει εκατομμύρια και οχι οι χημικοί, τα κλινικά εργαστήρια κια η υγεία του κόσμου.

Οι αναλύσεις που γίνονται στα κρατικά κλινικά εργαστήρια για χρόνια γίνονται απο επιστήμονες χημικούς που αμοίβονται όμως πολύ χαμηλά, οπως και ενας απόφοιτος γυμνασίου. Εργάζονται σχεδόν στην πίο χαμηλή κλίμακα στο δημόσιο στην Α4 - Α7. Ετσι η κυβέρνηση εκμεταλεύεται τους χημικούς, αφού δέν προκηρύσσει επίσημα τις θέσεις και τους αφήνει στάσιμους στην ίδια κλίμακα για πολλά χρόνια.

Ελλείψεις

Οι χημικοί συνεχίζουν ακόμα να εργάζονται μεσα σε φοβερά αντίξοες συνθήκες. Πολλές φορές κάνουν αναλύσεις χωρίς τα κατάλληλα προστατευτικά μέσα, πράγμα που προκαλεί επιπλοκές στην υγεία τους. Με παλιά μηχανήματα και πολλές φορές για μεγάλα χρονικά διαστήματα χωρίς τα κατάλληλα αντιδραστήρια.

Για παράδειγμα εδώ και τέσσερεις μήνες δέν υπάρχουν αντιδραστήρια για ανάλύσεις της κακής και της καλής χοληστερίνης με αποτέλεσμα να κάνουν αναλύσεις της συνολικής χοληστερίνης με όλες τις συνέπειες που μπορεί να σημαίνει αυτό για την υγεία των ασθενών. Ανάλογες και χειρότερες ελλείψεις υπήρξαν και για τα αντιδραστήρια για τις αναλύσεις στους φορείς του AIDS.

Οι χημικοί ζητούν ακόμα την πρόσληψη προσωπικού ώστε τα κλινικά εργαστήρια να στελεχωθούν με το αναγκαίο προσωπικό και οι αναλύσεις να γίνονται στην ώρα τους. Σήμερα μία ανάλυση μπορεί να περιμένει σειρά ακόμα και μερικές βδομάδες.

Αδικαιολόγητη

Η κυβέρνηση έχει το θράσος να χαρακτηρίζει τα μέτρα των χημικών σάν αδικαιολόγητα. Αδικαιολόγητη και εγκληματική είναι η στάση της κυβέρνησης, που κοροϊδευε τους χημικούς απο επιτροπή σε επιτροπή και απο υπουργείο σε υπουργείο μοιράζοντας τους απλώχερα υποσχέσεις.

Οι χημικοί των κλινικών εργαστηρίων και οι ασθενείς δεν χρειάζονται άλλες υποσχέσεις. Αυτό που θέλουν άμεσα είναι την αναβάθμιση των εργαζομένων στα κλινικά εργαστηρια, την πρόσληψη προσωπικού και τον εξοπλισμό τους με σύγχρονα μηχανήματα και τα κατάλληλα αντιδραστήρια.

Αν οι χημικοί είναι για κάτι αδικαιολόγητοι είναι οτι εδειξαν υπέρμετρη ανοχή, με αποτέλεσμα να αποθρασυνθεί ακομα παραπάνω η κυβερνητική πλευρά.

Τα ίδια έκανε η κυβέρνηση και πριν μερικά χρόνια με τους χημικούς στο κρατικό χημείο. Γι' αυτό χρειάζεται η αποχή απο τις υπερωρίες να μετατραπεί σε απεργία για να πιεστεί πραγματικά η κυβέρνηση. Χρειάζεται ακόμα η συμπαράσταση και την αλληλεγγύη κάθε εργαζόμενου προς τον αγώνα των χημικών. Είναι σίγουρο ότι η μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης θα σταθεί στο πλευρό τους, οχι μόνο ηθικά αλλά και υλικά. Η πλειοψηφία των εργαζομένων έχουν ζήσει την ταλαιπωρία απο τις ελλείψεις στα κρατικά νοσοκομεία και ξέρουν τι σημαίνει να περιμένεις με τις ώρες και τις μέρες για μια απλή εξέταση ή ανάλυση. Εχει ζήσει τις επιθέσεις της κυβέρνησης ενάντια στους μισθούς και τα ωφελήματα τους.

Η απεργία και η αλληλεγγύη της εργατικής τάξης είναι η συνταγή της νίκης για τους χημικούς των κλινικών εργαστηρίων και για τη θεραπεία των προβλημάτων που ταλανίζουν τον τομέα της υγείας.

Νικος Αγιομαμίτης

Η κατάργηση των Κρατικών Ινστιτούτων

Ανιση μεταχείρηση για τα παιδιά της εργατικής τάξης

Το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε να καταργήσει τα τμήματα των Κρατικών Ινστιτούτων Επιμόρφωσης που προετοίμαζαν τους μαθητές για τις εισαγωγικές εξετάσεις.

Η αποφάση αυτή προκάλεσε τις δικαιολογημένες αντιδράσεις των καθηγητών και μαθητών. Σε ανακοίνωση της η ΟΕΛΜΕΚ υποστηρίζει ότι «*η συγκεκριμένη απόφαση ενισχύει την ιδιωτική παραπαιδεία, πλήττει τους οικονομικά αδύνατους μαθητες και σπρώχνει τους καθηγητές στην ιδιωτική φροντιστηριακή απασχόληση*»

Είναι σίγουρο ότι οι μαθητές που προετοιμάζονταν στα Κρατικά Ινστιτούτα θα αναγκαστούν να καταφύγουν στα ιδιωτικά φροντιστήρα με τα πολύ ψηλά δίδακτρα. Κάποιοι άλλοι είναι σίγουρο ότι δεν θα έχουν την οικονομική δυνατότητα να πάνε ούτε στα ιδιωτικά με αποτέλεσμα να μήν έχουν σχεδόν καμιά πιθανότητα να εξασφαλίσουν θέση σε κάποιο πανεπιστήμιο.

Είναι φανερό ότι η απόφαση αυτή της κυβέρνησης κτυπά τα πιό φτωχά στρώματα των μαθητών και κυρίως τα παιδιά της εργατικής τάξης. Είναι μια απόφαση μεσα στα πλαίσια της επιβολής της λιτότητας και των περικοπών στο τομέα της Παιδείας και του πιο σκληρού κοσκινίσματος των μαθητών. Τα παιδιά των πλουσίων και όσων έχουν την οικονομική άνεση θα μπορούν νά έχουν απο ιδιωτικούς δασκάλους μέχρι προσωπικούς υπολογιστές και άλλα μέσα για να πετύχουν στις εξετάσεις ενώ τα φτωχόπαιδα θα πρεπει να πάρουν το δρόμο για τα εργοστάσια ή τα προγράμματα επιμόρφωσης της κυβέρνησης και των εργοδοτών.

Η απόφαση αυτή δείχνει για άλλη μιά φορά με ποιού την πλευρά είναι η κυβέρνηση Κληρίδη και για ποιούς φροντίζει. Η κυβέρνηση χρησιμοποιά σαν πρόσχημα τους οργανωμένους γονείς οι οποίοι ζήτησαν την κατάργηση των Κρατικών Ινστιτούτων για να κτυπηθεί τάχα η παραπαιδεία. Αυτό δεν πρέπει να πείθει κανένα. Ειναι σε όλους γνωστό ότι οι σύνδεσμοι γονέων ελέγχονται απο το Υπουργείο Παιδείας και εκφράζουν τις απόψεις του.

Αν ενδιαφέρονται να κτυπήσουν την παραπαιδεία υπάρχουν τρόποι. Μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών, αύξηση των δαπανών για την παιδεία, μείωση στο μισό των μαθητών κατα τάξη, ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, δωρεάν Παιδεία και η δημιουργία θέσων εργασίας που να καλύπτουν πραγματικά όλες τις ανάγκες που υπάρχουν. Αυτός είναι ο τρόπος να έχουν ολοι οι μαθητές πραγματικά ίσες ευκαιρίες και η Παιδεία ν' αρχίσει να εξυπηρετεί τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι τους σκοπούς και τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών.

Αγγελική Μιχαήλ

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός

Ποιά είναι η απάντηση της αριστεράς

Σε μια εποχή που αστοί και ρεφορμιστές χρησιμοποιούν την Παγκοσμιοποίηση σαν την δικαιολογία σε όλα, στην ένταξη στην Ε.Ε., για να ζητούν θυσίες απο την εργατική τάξη, για να δικαιολογούν την ανδράνεια τους σε μια σειρά ζητήματα, απο τον πόλεμο στα Βαλκάνια μέχρι την ΑΤΑ το βιβλίο «Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός» που κυκλοφόρησε πρόσφατα απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία, έρχεται να δώσει τη πραγματική διάσταση σε αυτό το φαινόμενο και να δείξει ποιά θα πρέπει να είναι η απάντηση της αριστερας.

Με άρθρα γραμμένα από τον Αλεξ Καλίνικος καθηγητή Πολιτικής Ιστορίας στο πανεπιστήμιο του Γιορκ και στέλεχος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Βρετανία, τον Πάνο Γκαργκάνα υπεύθυνο της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα και τη Μαρία Στύλλου υπεύθυνη σύνταξης του περιοδικού Σοσιαλισμός από τα Κάτω.

Ο Αλεξ Καλίνικος στο κείμενο του εξηγεί πως στην στροφή της νέας χιλιετίας ο ιμπεριαλισμός είναι παρών και εξηγεί την μαρξιστική θεωρία για τον ιμπεριαλισμό. Δείχνει οτι ο ιμπεριαλισμός δεν είναι απλά μια «κατάρα» οπως συνήθως τον παρουσιάζουν οι ρεφορμιστές αλλα είναι δεμένος με τις φάσεις ανάπτυξης του ιδιου του καπιταλισμού. Δεν μπορείς να παλέψεις ξεκομένα τον ιμπεριαλισμό χωρίς να παλεύεις την πηγή που τον δημιουργεί, τον ιδιο τον καπιταλισμό.

Στο κείμενο της Μαρίας Στύλλου "Ο ιμπεριαλισμός στον 20ο αιώνα" βλέπουμε τις φάσεις του ιμπεριαλισμού, από τις διαμάχες για την κατοχή και τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των αγορών που οδήγησαν στους δύο παγκόσμιους πόλεμους μέχρι τον Ψυχρό Πόλεμο. Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου δεν έφερε το τέλος των ανταγωνισμών και την "ανίκητη παντοκρατορία των ΗΠΑ", αντίθετα ο ανταγωνισμός συνεχίζει να υπάρχει ανάμεσα στις υπερδυνάμεις ΗΠΑ-ΕΕ-Ιαπωνία-Ρωσία. Συνεχίζει να υπάρχει ανάμεσα στους αναπτυσσόμενους καπιταλισμούς που διεκδικούν τον έλεγχο οικονομικών και στρατιωτικών ζωνών, τους υποϊμπεριαλισμούς π.χ. ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία για τους δρόμους του πετρελαίου και τον έλεγχο της ανατολικής Μεσογείου.

Η απάντηση στον ιμπεριαλισμό δεν είναι το "πατριωτικό μέτωπο", αλλά το ενιαίο ταξικό μέτωπο και η διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών αναλύει ο Πάνος Γκαργκάνας στα δύο τελευταία άρθρα του βιβλίου. Η ήττα του ιμπεριαλισμού φωλιάζει στη διεθνιστική αλληλεγγύη που έδειξαν οι εργάτες των Βαλκανίων και της Ευρώπης στη διάρκεια των βομβαρδισμών στο Κόσοβο και τη Σερβία, φωλιάζει στη δύναμη της εργατικής τάξης μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Μιας δύναμης που μικρή γεύση της πήραμε με τις κινητοποιήσεις στο Σιάτλ και πρίν λίγες μέρες στην ιδια την Ουάσιγκτον.

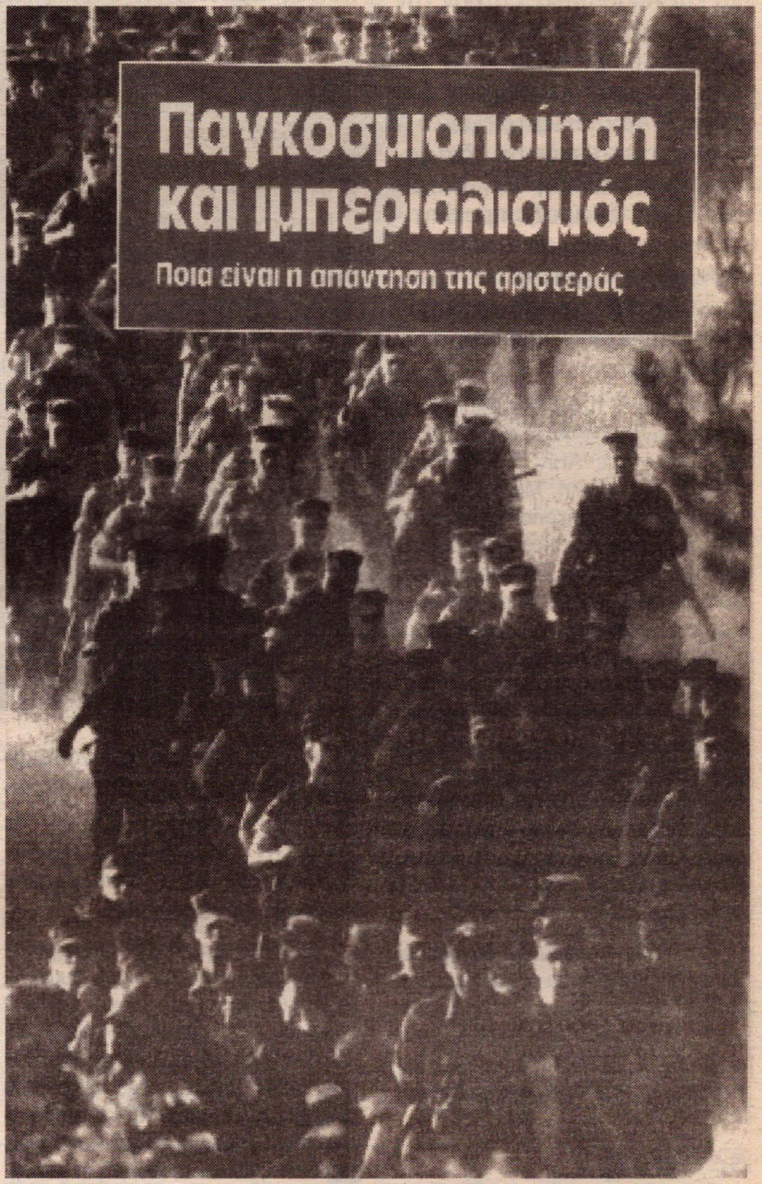

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

3/5: Η ταχτική του ενιαίου μετώπου

10/5: Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός

17/5: Τσέ Γκεβάρα: μυθος και πραγματικότητα.

24/5: Ο Μάης του '68 στη Γαλλία

31/5: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

ΛΕΜΕΣΟΣ

Καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

4/5: Η ταχτική του ενιαίου μετώπου

11/5: Γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα

18/5: Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός

25/5: Ο Μάης του '68 στη Γαλλία

1/5: Τσε Γκεβάρα: μύθος και πραγματικότητα

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 226 φύλλα, 32 στην Πλατεία Ελευθερίας στην Λευκωσία 4 στο Πανεπιστήμιο 33 εξω απο την υπεραγορά της ΕΣΕΛ 12 στο σφαγείο της Κοφίνο και 18 στην εκδήλωση στο Δάλι στη μνήμη των Καβάογλου και Μισιαούλη. Μαζέυτηκαν 44.60 λίρες σαν οικονομική ενισχυση για την εφημερίδα.

Συνεχίστηκε και σε αυτό το φύλλο η καμπάνια "φορολογήστε τους πλούσιους" και συνδιάστηκέ με κάλεσμα για εκδήλωση διαμαρτυρίας για τα καλλιστεία. Μαζεύτηκαν 55 λίρες σαν ενίσχυση στο ψήφισμα που συνδιαζε αυτά τα δυό.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ενα βιβλίο που έρχεται να δώσει απάντηση σε ένα ερώτημα που απασχολεί πολλούς αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΤΟΝΙ ΚΛΙΦ 1917 – 2000

Ο επαναστάτης σοσιαλιστής που έχτισε τη γέφυρα με την επαναστατική παράδοση

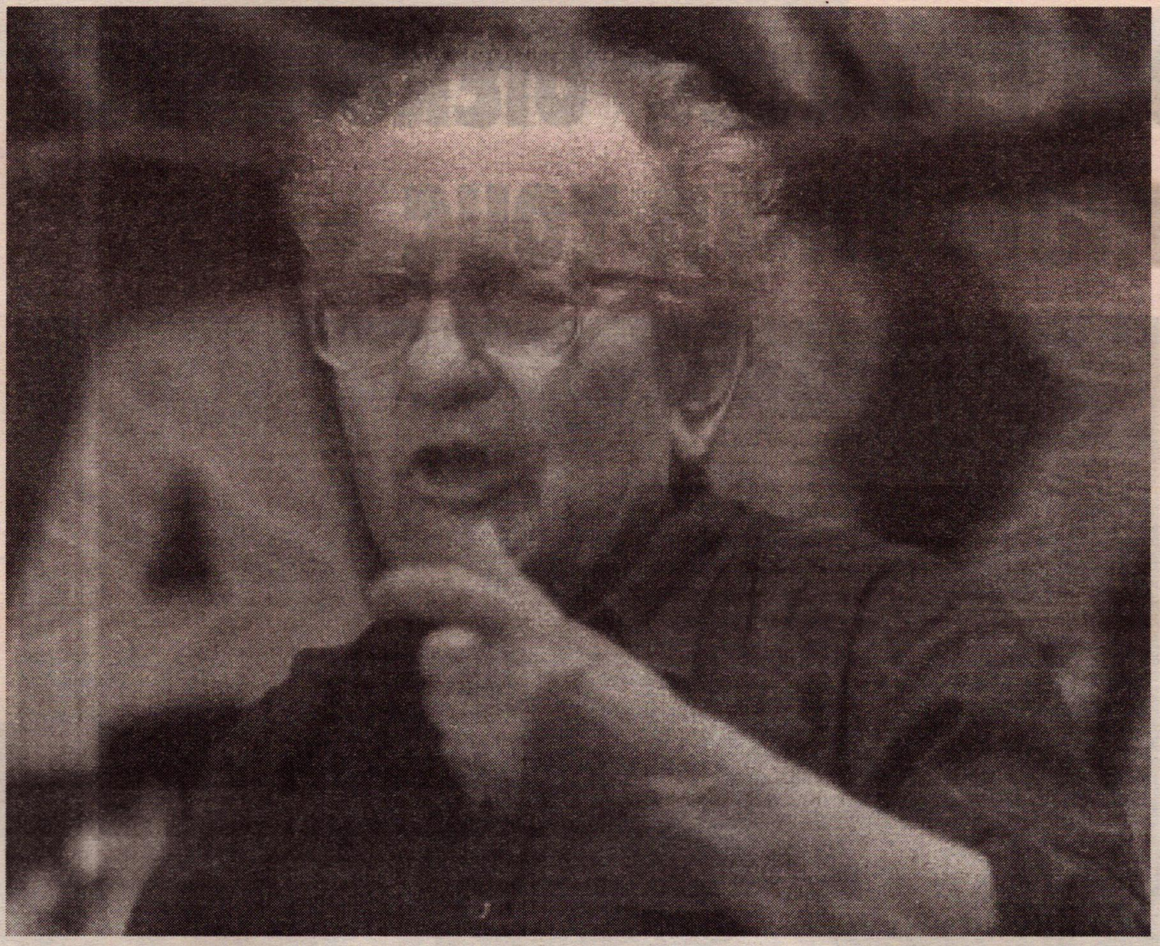

Ο Τόνι Κλιφ, που πέθανε την Κυριακή 9 Απρίλη στο Λονδίνο, ήταν μια ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης για γενιές επαναστατών. Η έμπνευση προερχόταν από την απίστευτη ενεργητικότητά του, το μίσος του για την καταπίεση κάθε μορφής και την καθαρότητα των ιδεών του.

Ο Κλιφ γεννήθηκε στην Παλαιστίνη το 1917 από γονείς Εβραίους εποίκους από την παλιά Ρωσική Αυτοκρατορία. Αρχισε να δραστηριοποιείται πολιτικά σε ηλικία 14 ή 15 ετών, την ίδια εποχή που οι ναζί ανέβαιναν στην εξουσία στη Γερμανία. Ηταν αναγκασμένος να αντιμετωπίσει την φρίκη που αντιπροσώπευε ο ναζισμός -πολλοί συγγενείς του στην Ευρώπη χάθηκαν τα επόμενα χρόνια στα χιτλερικά στρατόπεδα θανάτου. Ο Κλιφ μπορούσε να δει πως οι καπιταλιστές ανέβασαν τον Χίτλερ στην εξουσία και έγινε επαναστάτης σοσιαλιστής.

Ταυτόχρονα όμως ανακάλυψε ότι οι κυριότερες οργανώσεις που ονομάζονταν σοσιαλιστικές είχαν εγκαταλείψει τον αγώνα για έναν καλύτερο κόσμο. Το γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα έλεγε, στην αρχή, στα μέλη του να μην αντιμάχονται τον Χίτλερ, εφόσον η κυβέρνησή του ακολουθούσε το Σύνταγμα. Το γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα, υπακούοντας στις εντολές του Στάλιν, επέμενε ότι ο πραγματικός κίνδυνος δεν ήταν ο Χίτλερ -και άλλαξε γραμμή μόνο όταν ήταν πια πολύ αργά. Ο Κλιφ άρχισε να βλέπει ότι ο μόνος δρόμος για να παλέψει για έναν καλύτερο κόσμο ήταν να ακολουθήσει το κάλεσμα του Τρότσκι και να στραφεί ενάντια τόσο στον καπιταλισμό όσο και στην γραφειοκρατία που κυβερνούσε τη Ρωσία.

Ανακάλυψε επίσης ότι η πάλη ενάντια στην καταπίεση απαιτούσε να αντιπαλέψει τις ιδέες των εποίκων στην Παλαιστίνη -μιας βρετανικής αποικίας την εποχή εκείνη. Μια από τις πρώτες του πολιτικές αναμνήσεις ήταν ο ξυλοδαρμός του από τους οργανωτές μιας -αριστερής υποτίθεται - συγκέντρωσης όταν "τόλμησε" να καλέσει τους Εβραίους εργάτες να ενωθούν με τους Αραβες εργάτες. Το Χιστρατούντ, το σιωνιστικό εργατικό συνδικάτο, ακολουθούσε μια πολιτική αποκλεισμού των Αράβων εργατών από τις δουλειές. Η στάση του Κλιφ απέναντι στην αποικιοκρατία τον οδήγησε στη φυλακή από τις βρετανικές αρχές, στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πόλεμου.

Μετά τον πόλεμο ο Κλίφ μετακόμισε στην Βρετανία, αποφασισμένος να παλέψει για τον σοσιαλισμό από την καρδιά μιας αυτοκρατορίας που έλεγχε, εκείνη την εποχή, το ένα τρίτο του πλανήτη. Η τότε κυβέρνηση του Εργατικού Κόμματος αντέδρασε... εξορίζοντάς τον στην Ιρλανδία! Μόνο στις αρχές της δεκαετίας του '50, του επιτράπηκε να ξαναβρεί την οικογένειά του στο Λονδίνο.

Κρατικός καπιταλισμός

Σε αυτά τα χρόνια η συνδρομή του στη μαρξιστική θεωρία ήταν εντυπωσιακή. Το 99% -τουλάχιστον- των αντιπάλων του καπιταλισμού στη Δύση και τον "Τρίτο Κόσμο" θεωρούσε τη Ρωσία και τις άλλες χώρες του ανατολικού μπλοκ σοσιαλιστικά κράτη. Ακόμα και οι μικρές ομάδες των οπαδών του Τρότσκι -που είχε στο μεταξύ δολοφονηθεί από τους πράκτορες του Στάλιν το 1940- επέμεναν στην άποψη ότι αυτές οι χώρες ήταν "εργατικά κράτη", κάποιου "εκφυλισμένου" είδους. Ο Κλιφ προσπάθησε να υπερασπιστεί αυτή τη γραμμή -για να ανακαλύψει ότι δεν ταίριαζε ούτε με τα στοιχεία για τη ζωή στη Ρωσία ούτε με τις απόψεις για το κράτος που υπήρχαν στα κείμενα του Μαρξ, του Ενγκελς και του Λένιν. Χωρίς να φοβηθεί να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι σοσιαλιστές χρειάζονταν μια εντελώς καινούργια ανάλυση για τη Ρωσία για να μπορέσουν να παλέψουν με συνέπεια ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Η νέα άποψη ήρθε με το βιβλίο "Κρατικός Καπιταλισμός στη Ρωσία" - που έγραψε σε ηλικία μόλις 30 ετών. Στα μεταγενέστερα γραπτά του επέκτεινε την ανάλυσή του αυτή όσον αφορά τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, την Κίνα και πολλά από τα νέα καθεστώτα του "Τρίτου Κόσμου".

Ο Κλιφ, όμως, δεν περιορίστηκε στο να δείξει ότι τα καθεστώτα αυτά δεν ήταν σοσιαλιστικά. Ταυτόχρονα κατέρριψε την αντίληψη ότι οι κοινωνίες αυτές έμοιαζαν με την κοινωνία που είχε ζωγραφίσει ο Τζορτζ Οργουελ στο μυθιστόρημα "1984" -μια κοινωνία ελεγχόμενη από ένα καθεστώς τόσο ισχυρό που δεν άφηνε στην αντιπολίτευση καμιά πιθανότητα επιτυχίας. Αυτή η ιδέα οδηγούσε εκείνη την εποχή πολλούς στο συμπέρασμα ότι θα έπρεπε να συμμαχήσουν με τον δυτικό ιμπεριαλισμό ενάντια στον σταλινισμό στη Ρωσία.

Αντίθετα ο Κλιφ έδειξε ότι οι ονομαζόμενες "κομμουνιστικές" χώρες ήταν ένα είδος καπιταλισμού, όπου το κράτος ήταν το μοναδικό αφεντικό. Οπως συνέβαινε και σε όλες τις άλλες μορφές του καπιταλισμού ο "κρατικός καπιταλισμός" γεννούσε μια όλο και μεγαλύτερη εργατική τάξη, που είχε τη δύναμη να συντρίψει το καθεστώς. Αυτό φάνηκε με την επανάσταση στην Ουγγαρία το 1956 και ύστερα, στα επόμενα χρόνια στην Τσεχοσλοβακία, την Πολωνία και στο τέλος στην ίδια τη Ρωσία. Το σύνθημά του "Ούτε Ουάσιγκτον, ούτε Μόσχα" προσέφερε στους επαναστάτες έναν δρόμο αντίστασης στις πιέσεις των αντίπαλων ιμπεριαλιστικών μπλοκ στα άθλια χρόνια του Ψυχρού Πολέμου. Και μας προστάτεψε από τρομαχτικές απογοητεύσεις όταν έπεσε το Τείχος του Βερολίνου και κατάρρευσε τελικά η ΕΣΣΔ.

Ο Κλιφ ταυτόχρονα ανάπτυξε μια σημαντική ανάλυση για τον δυτικό καπιταλισμό. Οι σοσιαλιστές του '50 και του '60 έμειναν έκθαμβοι όταν διαπίστωσαν ότι ο καπιταλισμός δεν γνώριζε νέες μεγάλες κρίσεις σαν αυτή που είχε γνωρίσει τη δεκαετία του '30. Πολλοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το σύστημα, τελικά, ήταν σε θέση να ικανοποιεί τις ανάγκες του κόσμου.

Ο Κλιφ αναγνώρισε ότι το σύστημα είχε σταθεροποιηθεί -αλλά ότι αυτό δεν ήταν παρά το αποτέλεσμα της ύψιστης παράνοιας, της τεράστιας συσσώρευσης όπλων μαζικής καταστροφής. Αυτό δεν επρόκειτο, όμως, να εμποδίζει για πάντα την επανεμφάνιση καταστροφικών οικονομικών κρίσεων. Τον θυμάμαι να το προβλέπει, σε μια από τις πρώτες συγκεντρώσεις που τον είχα ακούσει να μιλάει, το 1961 ότι αυτό θα συνέβαινε σε 15 περίπου χρόνια. Η οικονομική κρίση επέστρεψε πραγματικά, το 1974-76, το 1980-81 και ξανά τη δεκαετία του '90.

Τη δεκαετία του '50, όταν οι αυταπάτες τόσο στη Ρωσία όσο και στη Δύση βρίσκονταν στο ζενίθ τους, ο Κλιφ αναγκάστηκε να συμβιβαστεί με την ιδέα ενός πολύ μικρού ακροατηρίου και με το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής οργάνωσης με μερικές δεκάδες μέλη. Μερικά νέα μέλη προστέθηκαν με την επανάσταση στην Ουγγαρία και ύστερα μερικές εκατοντάδες όταν το κίνημα ενάντια στα πυρηνικά όπλα στα τέλη του '50 και τις αρχές του '60 αφύπνισε μια νέα διάθεση αντιπολίτευσης τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση -μια διάθεση που βρήκε αμέσως την αντανάκλασή της μέσα στους φοιτητές και τους νέους εργάτες στη νεολαία του Εργατικού Κόμματος. Ο Κλιφ ταξίδευε αδιάκοπα από τη μια άκρη της χώρας στην άλλη, μιλώντας σε πολλές διαφορετικές συγκεντρώσεις κάθε βδομάδα -έναν τρόπο ζωής που διατήρησε μέχρι τους τελευταίους μήνες της ζωής του.

Καμπή

Το 1968 ήταν ένα σημείο καμπής, με το φοιτητικό και το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ, τη γενική απεργία στη Γαλλία και τα γεγονότα στην Τσεχοσλοβακία. Χιλιάδες άνθρωποι άρχισαν να αμφιβάλουν για το σύστημα και ο Κλιφ άρχισε να βρίσκει ένα μεγάλο ακροατήριο. Η οργάνωσή του, οι Διεθνείς Σοσιαλιστές, άρχισε να μεγαλώνει γρήγορα μέσα στους φοιτητές.

Την επόμενη χρονιά η κυβέρνηση - μια κυβέρνηση των Εργατικών- προσπάθησε να περάσει ένα νόμο ενάντια στα συνδικάτα. Ο Κλιφ είχε εκδώσει ήδη μια παμφλέτα, που απευθυνόταν στους συνδικαλιστές της βάσης, απάντηση στις απειλές επιβολής "ελέγχου" στα μεροκάματα. Η παμφλέτα είχε πουλήσει 20.000 αντίτυπα γιατί έπιανε τα ζητήματα με έναν τρόπο που κανένας άλλος δεν είχε πιάσει. Τη συμπλήρωσε με ένα βιβλίο για τις συμφωνίες παραγωγικότητας και "κέρδισε τις καρδιές" πολλών από τους νέους σοσιαλιστές φοιτητές -που έτρεξαν αμέσως να μεταφέρουν τα επιχειρήματα ενάντια στους αντισυνδικαλιστικούς νόμους στα εργοστάσια, στα ορυχεία και στα ναυπηγεία. Εξασφάλισε επίσης ότι θα υπάρξει μια καθαρή σοσιαλιστική απάντηση στο ρατσιστικό κύμα που ξεσήκωσαν οι απανωτές επιθέσεις του Ινοχ Πάουελ ενάντια στους Μαύρους και τους Ασιάτες μετανάστες.

Οι Διεθνείς Σοσιαλιστές μεγάλωσαν στα χρόνια των απεργιών και των διαδηλώσεων που οδήγησαν στην μεγάλη απεργία των ανθρακωρύχων το 1974 και την πτώση της δεξιάς κυβέρνησης του Εντουαρτ Χιθ. Ο Κλιφ κέρδισε τον σεβασμό χιλιάδων αγωνιστών με την εκπληκτική του ικανότητα να δίνει συγκεκριμένη έκφραση σε αφηρημένες ιδέες, χρησιμοποιώντας ένα ρεπερτόριο από ανέκδοτα, ιστορίες και παρομοιώσεις.

Ομως μετά το 1974 οι ηγέτες των συνδικάτων συνεργάστηκαν με την κυβέρνηση και τους εργοδότες για να "επαναφέρουν την ηρεμία" στους χώρους δουλειάς. Τα αφεντικά αξιοποίησαν την σύγχυση που κυριαρχούσε ανάμεσα στους αγωνιστές για να εξαπολύσουν μια αντεπίθεση ενάντια στις εργατικές οργανώσεις. Η εκλογή της Μάργκαρετ Θάτσερ στην κυβέρνηση, το 1979, ήταν η κορύφωση των προσπαθειών τους που είχαν ξεκινήσει τέσσερα χρόνια νωρίτερα με την συναίνεση των υπουργών του Εργατικού Κόμματος.

Για μια φορά ακόμα ο Κλιφ δεν δίστασε να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα στα ίσια. Ηταν ένας από τους πρώτους μέσα στην αριστερά της Βρετανίας που αναγνώρισε ότι η περίοδος της ανόδου του κινήματος είχε κλείσει. Μια περίοδος "καθόδου", υποστήριζε, είχε ανοίξει. Η ανάλυση αυτή προετοίμασε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP) -όπως είχαν μετονομαστεί οι Διεθνείς Σοσιαλιστές- για τα σκληρά χρόνια της απεργίας των μεταλλεργατών το 1980, της απεργίας των ανθρακωρύχων το 1984-85 και της απεργίας του Γουάπινκ το 1986-87. Ο Κλιφ φυσικά δεν περιόρισε τη δράση του αυτά τα χρόνια. Μίλησε σε αναρίθμητες συγκεντρώσεις συμπαράστασης στους ανθρακωρύχους και ταυτόχρονα βρήκε χρόνο για να τελειώσει τις βιογραφίες του Λένιν και του Τρότσκι.

Ο Κλιφ απέρριπτε την ιδέα -που κυριαρχούσε μέσα στην αριστερά στις αρχές του '80- ότι η αριστερά θα εξασφαλίσει γρήγορες νίκες, κατακτώντας θέσεις μέσα από τα ψηφοδέλτια του Εργατικού Κόμματος, στο κοινοβούλιο και τα δημοτικά συμβούλια. Αυτό που χρειαζόταν ήταν η αναβίωση του κινήματος -και αυτό αργά ή γρήγορα θα ερχόταν.

Φούντωμα

Στην τελευταία δεκαετία της ζωής του, ο Κλιφ μπόρεσε να ξεχωρίσει τα σημάδια της ανόδου του κινήματος που έρχεται. Το φούντωμα της νέα πολιτικής αγανάκτησης, όχι μόνο στη Βρετανία αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο. Στην Ιταλία, τη Γερμανία και πάνω απ' όλα στη Γαλλία αυτή η αγανάκτηση συνοδεύτηκε από μια αναβίωση των αγώνων των εργατών, παρόλο που οι φοβερές ήττες της δεκαετίας του '80 συνέχισαν να έχουν την επίδρασή τους. Για άλλη μια φορά αναδυόταν ένα νέο ακροατήριο για τις σοσιαλιστικές ιδέες και για μια ακόμα φορά ο Κλιφ ρίχτηκε στη δουλειά για να το συναντήσει. Επέμενε ότι εάν δεν καταφέρουμε να χτίσουμε μαζικές επαναστατικές σοσιαλιστικές οργανώσεις, η πικρία από την κρίση του συστήματος κινδυνεύει να οδηγήσει στην άνοδο φασιστικών δυνάμεων, όπως τη δεκαετία του '30.

Σε ηλικία πάνω από τα 80 κατάφερνε να κάνει τους νεότερους να ντρέπονται με την ασταμάτητη δράση του, καθώς κατάφερνε διαρκώς να μένει σε επαφή με κάθε τομέα της δουλειάς του SWP. Τρεις μόνο βδομάδες πριν από τον θάνατό του έσπειρε τον ενθουσιασμό στη "σχολή νέων μελών" του SWP μιλώντας για τα καθήκοντα των σοσιαλιστών στον 21ο αιώνα. Η πλειοψηφία από τα 200 μέλη του ακροατηρίου δεν είχε ούτε το ένα τέταρτο από τα χρόνια του.

Η έμπνευση δεν περιορίστηκε μόνο στην Βρετανία. Επαναστατικές οργανώσεις που στηρίζονται στις ιδέες του Τονι Κλιφ υπάρχουν σήμερα στις περισσότερες αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες και σε μέρη όπως η Νότια Κορέα, η Ζιμπάμπουε, η Τουρκία και η Πολωνία -παρόλο που πολλές από αυτές είναι μικρές.

Σε όλες αυτές τις οργανώσεις οι σύντροφοι θα σοκαριστούν και θα λυπηθούν από την είδηση του θανάτου του Κλιφ. Σε όλους θα μας λείψει το πνεύμα και η αποφασιστικότητά του. Παντού όμως τα 70 χρόνια του στον αγώνα θα γίνουν μια πηγή έμπνευσης για να δυναμώσουμε τους δικούς μας αγώνες για έναν καλύτερο κόσμο.

Κρις Χάρμαν

[Ο Κρις Χάρμαν είναι ηγετικό στέλεχος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP) Βρετανίας, αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας, και διευθυντής της εφημερίδας του κόμματος Socialist Worker.]

εργατική δημοκρατία

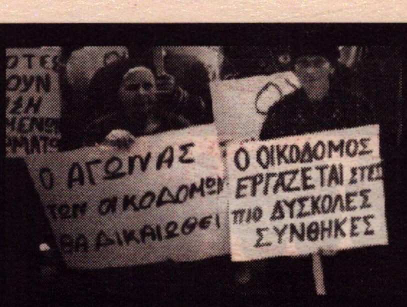

Οι οικοδόμοι σε απεργία

ΖΙΜΠΑΠΟΥΕ

Οι μαύροι εργάτες διεκδικούν πίσω τη γή τους

Η Ζιμπάμπουε είναι μια χώρα στο νότο της Αφρικής. Πρόσφατα η βαθιά πολιτική κρίση και τα γεγονότα που διαδραματίζονται εκεί έχουν πάρει μεγάλη δημοσιότητα σ' όλο τον κόσμο. Συγκεκριμένα, στην χώρα εξελίσσεται τους τελευταίους μήνες ένα μαζικό κίνημα καταλήψεων μεγάλων αγροκτημάτων ιδιοκτησίας λευκών γαιοκτημόνων από φτωχούς αγρότες και εργάτες γης.

Η Ζιμπάμπουε ήταν για πολλά χρόνια βρετανική αποικία. Είναι μια χώρα με πλούσια ιστορία και υπήρξε μια από τις πιο ανεπτυγμένες αφρικάνικες κοινωνίες με μεγάλη ακμή τον 12ο αιώνα. Η τελευταία ιμπεριαλιστική αποικιοκρατική εισβολή χρονολογείται στα μέσα του 19ου αιώνα με αρχηγό τον "διάσημο" τυχοδιώκτη Σεσίλ Ρόουντς. Γι αυτό και η χώρα μέχρι την απελευθέρωσή της ονομαζόταν Ροδεσία. Ο Ρόουντς και η Βρετανική Εταιρία Νότιας Αφρικής χρησιμοποίησαν βία και δόλο για να αρπάξει την γη των ντόπιων. Οταν αυτοί αντέδρασαν με εξέγερση οι αποικιοκράτες απάντησαν με μια αδιάκριτη σφαγή του πληθυσμού απ' όπου δεν γλίτωσαν ούτε τα γυναικόπαιδα.

Ρατσισμός

Από την στιγμή που στερέωσαν την κυριαρχία τους οι λευκοί άποικοι επιδόθηκαν στην καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας, κύρια του ορυκτού πλούτου, χρησιμοποιώντας τις πιο βάρβαρες μεθόδους απέναντι στον ντόπιο πληθυσμό. Δημιουργήθηκε έτσι μια ακραία ταξική, ρατσιστική κοινωνία με τους λευκούς να κατέχουν τα καλύτερα και περισσότερα κομμάτια γης, ζώντας σε συνθήκες χλιδής και πολυτέλειας ενώ οι μαύροι εργάτες σε συνθήκες σκλαβιάς και πείνας.

Οταν το 1965 οι αποικιοκράτες πίστεψαν πως η βρετανική κυβέρνηση κάτω από την πίεση του αντιαποικιακού κινήματος θα τους αφαιρέσει κάποια προνόμια, ανεξαρτητοποιήθηκαν. Το καθεστώς τους, με ηγέτη τον Ιαν Σμιθ, ήταν αντίστοιχο του απαρτχάιντ της Ν. Αφρικής. Στις εξεγέρσεις των μαύρων απαντούσαν με μαζικές σφαγές. Μετά από επίμονο και πολύνεκρο αγώνα ο μαύρος πληθυσμός της Ζιμπάμπουε ανέτρεψε το καθεστώς του Σμιθ το 1980.

Στις πρώτες ελεύθερες εκλογές το 1980 εκλέχτηκε πρόεδρος ο Ρόμπερτ Μουγκάμπε, ηγέτης στον αγώνα της ανεξαρτησίας. Πριν την απελευθέρωση είχε μείνει στη φυλακή για 10 χρόνια. Από τότε όμως που έγινε πρόεδρος δεν ξανάγιναν εκλογές και ο ίδιος συνεργάστηκε με τις πολυεθνικές και υπερασπίστηκε τα προνόμια των λευκών.

Δεν έκανε ποτέ την πολυπόθητη αναδιανομή της γης, παρά μοίρασε κάποια ελάχιστα εδάφη σε μια μικρή ελίτ συνεργατών του. Χτύπησε τις εργατικές απεργίες χρησιμοποιώντας νόμους της αποικιοκρατίας. Με το πέρασμα των χρόνων έγινε μισητός από τον λαό.

Σήμερα η Ζιμπάμπουε βρίσκεται βυθισμένη σε οικονομική και πολιτική κρίση. Σημαντικός λόγος για την δραματική κατάσταση της οικονομίας είναι η εμπλοκή του καθεστώτος Μουγκάμπε στον εμφύλιο πόλεμο στο γειτονικό Κονγκό. Πρόσφατα η χώρα χτυπήθηκε από τον ίδιο κυκλώνα που κατέστρεψε την Μοζαμβίκη, αλλά δεν υπήρχαν διαθέσιμα ελικόπτερα γιατί ήταν απασχολημένα στον πόλεμο. Ο κόσμος απαιτεί να σταματήσει η συμμετοχή στον πόλεμο και να γυρίσουν πίσω οι στρατιώτες.

Οι συνθήκες της ζωής της μεγάλης πλειοψηφίας είναι πραγματικά δραματικές. Ο μισθός ενός εργάτη είναι ελάχιστα πάνω από μια φρατζόλα ψωμί την μέρα. Πάνω από το 50% των ενήλικων είναι φορείς του AIDS αλλά τα φάρμακα είναι απλησίαστα. Η ανεργία αγγίζει το 50% Επίσης υπάρχει μεγάλη έλλειψη σε καύσιμα, γεγονός που επηρεάζει την λειτουργία των μύλων με τους οποίους αλέθουν το καλαμπόκι και φτιάχνουν αλεύρι για να φάνε.

Η μεγάλη αύξηση της τιμής των καυσίμων τον τελευταίο χρόνο έγινε η σπίθα που οδήγησε στην έκρηξη της οργής ενάντια στο καθεστώς. Η Συνομοσπονδία των εργατικών Συνδικάτων πραγματοποίησε στις αρχές του 1999 μια γιγάντια σε συμμετοχή διήμερη απεργία. Ολη την προηγούμενη χρονιά γίνονται μεγάλες απεργίες και τεράστιες διαδηλώσεις. Ο Μουγκάμπε προσπαθεί να τις αντιμετωπίσει με απαγορεύσεις που όμως δεν είναι αποτελεσματικές.

Η κυβέρνηση του Μουγκάμπε αναγκάζεται πια να υποχωρεί σε διεκδικήσεις των συνδικάτων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι απέρριψαν αυξήσεις 40% και υποχρέωσαν την κυβέρνηση να πληρώσει αυξήσεις κοντά στο αίτημα των συνδικάτων για 150%.

Πρόσφατα έγινε δημοψήφισμα για αλλαγές στο Σύνταγμα της χώρας. Αντί όμως να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των εργατών και αγροτών για δημοκρατικές αλλαγές το νέο Σύνταγμα κατοχύρωνε αλλαγές που θα ενίσχυαν την εξουσία του Μουγκάμπε. Ο κόσμος το καταψήφισε.

Αναδασμός

Το πιο σημαντικό όμως πρόβλημα παραμένει ο αναδασμός της γης. Στα 20 χρόνια από την ανεξαρτητοποίηση το 70% των εδαφών της Ζιμπάμπουε παρέμεινε στα χέρια λευκών γαιοκτημόνων που αποτελούν το 1% του πληθυσμού. 4,500 λευκοί γαιοκτήμονες κατέχουν 11 εκατομμύρια εκτάρια από την πιο εύφορη γη ενώ, 16 εκατομμύρια εκτάρια γης, συχνά από τα πιο άγονα κομμάτια μοιράζονται 16 εκατομμύρια μαύροι αγρότες.

Το δικτατορικό καθεστώς του Μουγκάμπε το τελευταίο διάστημα προσπαθώντας να περιορίσει τις αντιδράσεις πέρασε κάποιους νόμους για δήμευση περιουσιών λευκών γαιοκτημόνων χωρίς αποζημίωση. Ομως αυτό δεν ήταν αρκετό για να σταματήσει την έκρηξη της συσσωρευμένης από χρόνια οργής των ντόπιων φτωχών αγροτών και εργατών γης κατά των λευκών αφεντικών. Με ηγεσία παλιούς πολεμιστές της ανεξαρτησίας φτωχοί χωρικοί ξεκίνησαν να καταλαμβάνουν τα μεγάλα αγροκτήματα.

Ενας από τους λευκούς γαιοκτήμονες που οι καταληψίες τον έδειραν ήταν πασίγνωστος για την ιδιαίτερη σκληρότητα με την οποία μεταχειριζόταν τους εργάτες. Για να τιμωρήσει έναν εργάτη τον έβαλε μέσα σε σακούλα σκουπιδιών και τον πέταξε στον δρόμο.

Ο Γκλάντμαν, ένας μαύρος εργάτης γης περιγράφει την συμπεριφορά των αφεντικών: "*Οταν θυμώνει πετάει πράγματα στους εργάτες και αμολάει εναντίον μας τα σκυλιά. Οταν μια μέρα χάλασε ένα μηχάνημα έγινε έξαλλος και έκοψε το ηλεκτρικό ρεύμα σ' όλα τα σπίτια μας. Ετσι είναι εδώ οι περισσότεροι λευκοί. Η στάση τους μας έχει δημιουργήσει δυσαρέσκεια. Εαν δεχτεί επίθεση από βετεράνους καταληψίες δεν νομίζω ότι θα τον βοηθήσει κανένας εργάτης. Δεν θέλω να δουλεύω εδώ αλλά είμαι αναγκασμένος. Οι χωρικοί και οι εργάτες πρέπει να καταλάβουμε την γη και να απαιτήσουμε από την κυβέρνηση να μας δώσει εργαλεία, σπόρους και λίπασμα. Οι λευκοί έχουν οδηγήσει την τεράστια πλειοψηφία στα όρια της πείνας. Δεν τους αξίζει κανένας οίκτος*".

Τόση είναι η δύναμη και η λαϊκή υποστήριξη των καταληψιών που ο Μουγκάμπε αναγκάζεται να τοποθετείται υπέρ τους για να μπορέσει να παραμείνει στην εξουσία.

Σε 24ωρη απεργία αποφάσισαν να κατέβουν στις 10 του Μάη οι 22.000 εργαζόμενοι στις οικοδομές. Η απόφαση για απεργία πάρτηκε μετά την επιμονή του Συνδέσμου Εργολάβων να μην δεχτεί τα αιτήματα του κλάδου.

Οι οικοδόμοι ζητούν 1 λιρα και 15 σεντ αυξηση πάνω στον εβδομαδιαίο μισθό που είναι πραγματικά ένα εξεφτελιστικό ποσό που μόλις καλύπτει ένα πακέττο τσιγάρα. Ζητούν ακόμη 1% για το ταμείο ευημερίας και καποια αλλα παρεμφερή που συνολικά φτάνουν στο 3%.

Ο Σύνδεσμος εργολάβων όχι μόνο δεν δέχτηκε αυτα τα ελάχιστα αλλα πρόβαλε και την απαίτηση να δεχτούν οι οικοδόμοι το καπάλι, (δουλειά με το κομμάτι) αλλιώς δεν υπογράφουν συλλογική σύμβαση. Η απαράδεχτη αυτή στάση των εργοτών οδήγησε τα πράγματα σε αδιέξοδο.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών είπαν ότι ζήτησαν χαμηλά αιτήματα, πιό κάτω και απο τον μέσο όρο της παραγωγικότητας που φτάνει στο 3.25% με στόχο να βοηθήσουν τους εργολάβους και να κλείσουν οι συμβάσεις.

Αυτή η ταχτική είναι λάθος. Την έχουν ακολουθήσει και σε άλλους κλάδους όπως τα ξενοδοχεία και αποδείχτηκε καταστροφική. Οι υποχωρήσεις των εργαζομένων δεν είναι κίνητρο για τους εργοδότες για να κάνουν και αυτοί παραχωρήσεις αλλά αντίθετα τους ενθαρρύνουν σε ακόμα πιό σκληρή στάση. Αυτό ακριβώς γίνεται τώρα και στους οικοδόμους.

Ακόμη οι ηγεσίες των συντεχνιών χρησιμοποιούν ρατσιστικά επιχειρήματα ενάντια στους ξένους εργάτες παρουσιάζοντας τους σαν υπεύθυνους για την ανεργία και την κρίση στο κλάδο. Αυτό είναι λάθος. Για την κρίση στις οικοδομές φταίνε οι εργολάβοι που έριξαν τεράστια ποσά τζογάροντας στο χρηματιστήριο αντί να επενδύουν σε νέα έργα. Φταίει ακόμα η κρίση που μαστίζει τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό τα τελευταία χρόνια.

Για τις απολύσεις φταίνε οι εργολάβοι που απολύουν κόσμο για να προστατέψουν τα κέρδη τους και όχι οι ξένοι εργάτες που δουλεύουν κι αυτοί για ένα κομμάτι ψωμί για να ζήσουν τις οικογένειες τους. Κάτι που έκαναν στο παρελθόν και χιλιάδες ελληνοκύπριοι οικοδόμοι οταν πήγαν σε Αραβικές χώρες ή στη Βουλγαρία και Ρουμανία για δουλειά.

Με μια τέτοια στάση οι ηγεσίες των συντεχνιών αφοπλίζουν ιδεολογικά τους εργάτες, τους διασπούν και τους κάνουν εύκολη λία για τα αδυφάγα σχέδια των εργολάβων και της ΟΕΒ. Αντίθετα θα πρέπει να κρατήσουν μια επιθετική - διεκδικητική στάση και να οργανώσουν τον κλάδο για δυναμικές κινητοποιήσεις και απεργία διαρκείας αν θέλουμε να δούμε τους εργοδότες να υποχωρούν.

Οι οικοδόμοι είναι ένας μεγάλος κλάδος, με δύναμη και παράδοση σε αγώνες. Πάνω σε αυτό πρέπει να ποντάρουν οι ηγεσίες των συντεχνιών και όχι στη καλη διάθεση των εργοδοτών.